

*Misionstvo je sve što crkva jeste. Svako odeljenje pri Uniji
nosi ideju misije! Misija je razlog što postojimo kao crkva.
Crkva kroz misiju sledi razlog Hristovog prvog dolaska:
„Jer Sin čovečiji dođe da nađe i spase izgubljeno.“*

*„Dugo je Bog čekao da duh službe obuzme celu crkvu,
da bi svako radio za Njega prema svojim sposobnostima.“
AA, p. 343.*

— I tromesečje —

1. Subota, 4. januar 2020.

MISIJA ZA EVANGELIZIRANJE SVETA

Matej 28,16–20

Danas želim da razmišljamo o jednom poznatom biblijskom odlomku. U ovom odlomku nalazi se Veliki nalog koji je Gospod dao svojim sledbenicima. Od svih pisaca Jevanđelja, jedino je Matej napisao nešto što bi ispravno moglo da se nazove krajem. Kraj koji je usmeren ka nastavku evanđeoskog dela od strane mesijanske zajednice našeg Gospoda. Ovaj završni pasus bio je važan onda za njih, a važan je i za nas danas. On nam daje misioni plan da evangeliziramo čitav svet. Molim vas da otvorite svoje Biblije na poslednji pasus Jevanđelja po Mateju, 28. poglavlje, stihovi 16–20.

»A jedanaest učenika otidoše u Galileju u goru kuda im je kazao Isus. I kad Ga videše, pokloniše Mu se; a jedni posumnjaše. I pristupivši Isus reče im govoreći: Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetog Duha, Učeci ih da sve drže što sam vam zapovedao; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka.«

Uvod

Pre nego što je naš Gospod napustio ovaj svet, dao je svojim uplašanim učenicima nalog koji je globalan po svojoj prirodi. Isus se sigurno brinuo za nastavak i napredovanje Jevanđelja nakon svog odlaska. Prema tome, On im je poverio misiju da evangeliziraju či-

tav svet. Nalog koji im je dat namenjen je i nama, i pojedinačno i zajednički. U ovom današnjem proučavanju videćemo da moramo ozbiljno da razmotrimo božansku silu za misiju, božanski plan za misiju i božansko obećanje za misiju da bismo se uključili u misiju za evangeliziranje sveta.

Možemo da postavimo sledeće pitanje: odakle dolazi naša sila za misiju? To nas dovodi do prve tačke u ovoj propovedi.

1. Božanska sila za misiju (Matej 28,16–18)

*»A jedanaest učenika otidoše u Galileju u goru kuda im je kazao Isus«. (Zapazite da se o učenicima po prvi put govori kao o jedanaestorici umesto dvanaestorici.
To znači dvanaestorica bez Jude)*

»I kad Ga videše, pokloniše Mu se; a jedni posumnjaše. I pristupivši Isus reče im govoreći: Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji.«

Misionski rad nije lak zadatak. Niko to ne može da radi u svojoj sili. Potrebna je Božja sila da bi bilo ko preživeo u nekom misionskom poduhvatu. Osobe koje su pozvane u ovo polje moraju da dobiju pouzdanje i autoritet kada stupaju u ovo područje službe. Sila i autoritet da radimo ono što nam je Gospod zapovedio nisu naše. Hristova sila, prisutnost i autoritet daju nam hrabrost i pravo da idemo iz mesta u mesto i propovedamo dobru vest o spasenju. Kada ne bismo imali Njegovu silu i Njegovu zapovest da propovedamo Jevanđelje, naš trud da osvojimo ljude za Njega bio bi uzaludan.

Isus je znao da učenici ne mogu dobro da funkcionišu bez Njega. Sada kada se spremao fizički da ih napusti, verovao je da im je potrebna Njegova sila. Jednom drugom prilikom, u Jevanđelju po Jovanu, Isus je rekao svojim učenicima: »Ja sam čokot a vi loze; i koji bude u meni i ja u njemu on će roditi mnogi rod; jer bez mene ne možete činiti ništa« (Jovan 15,5).

Postoje tri stvari koje najpre treba da znamo o ovoj božanskoj sili za misiju koja je spomenuta u Jevanđelju po Mateju. Prvo, kada smo očajni, nemoćni i puni sumnje, Božja sila daje nam utehu. Isus je zapazio da neki među njima još sumnjaju. »I kad Ga videše, pokloniše Mu se; a jedni posumnjaše« (Matej 28,17). Mora biti da je

video tugu i bol na njihovom licu, što je bilo izazvano činjenicom da će ih Isus uskoro napustiti. Ovim ljudima nikada ranije nije bila potrebna uteha. Ovu utehu dala je Božja sila. Kada sumnjate i kada ste razočarani u misiji, oslonite se na Božju silu. Biblija kaže:

»Strašljiv čovek meće sebi zamku; a ko se u Gospoda uzda, biće u visokom zaklonu« (Priče 29,25).

Drugo, sila koja je data za misiju je apsolutno božanska sila. Isus je rekao da je dobio svu vlast. Ne samo neke vlasti, već svu. Sila koja je obećana u starim vremenima data je Isusu. Biblija kaže: »I dade Mu se vlast i slava i carstvo da Mu služe svi narodi i plemena i jezici; vlast je Njegova vlast večna, koja neće proći, i carstvo se Njegovo neće rasuti« (Danilo 7,14).

Treće, ova sila potvrđuje univerzalnu prirodu Isusovog autoriteta. Isus je rekao da je dobio svu vlast na Nebu i na Zemlji. Isusova sila je univerzalna. Isus je sveprisutan. Isusova sila je sve što vam je potrebno da svedočite u ovom svetu zaraženom grehom. Ako ste se ikada uplašili, dođite Isusu i oslonite se na Njegovu silu. U Delima 1,8, Isus je ispričao svojim učenicima o dolasku ove sile, koja je došla u obliku Svetog Duha prilikom Pedesetnice. Ova sila danas može da se nastani u svakom verniku. Kada je Sveti Duh sa vama, imate sve što vam je potrebno da svedočite svetu. Sećate se da je Isus, pre nego što se vazneo na nebo, rekao svojim učenicima da ostanu u Jerusalimu dok ne dobiju silu s visine. On to ovako kaže: »I sabravši ih zapovedi im da ne idu iz Jerusalima, nego da čekaju obećanje Očevog, koje čujete, reče, od mene« (Dela 1,4). Osmi stih u istom poglavlju beleži Isusova uputstva. On je rekao: »Nego ćete primiti silu kad siđe Duh Sveti na vas; i bićete mi svedoci u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje« (Dela 1,8).

Isusov autoritet koji je ovde predstavljen činio je osnovu za nalog koji će biti dat kasnije. Zapazite nešto o reči koja se prevodi kao sila u ovom odlomku. To je grčka reč, *dinamos*, od koje potiče i reč *dinamit*. *Dinamit* je eksplozivan, zar ne? Isus govori, daću vam *dinamitsku silu*. Silu koja prevazilazi svaku drugu silu na svetu. Silu koja se neće pokoriti ni jednom caru ili carstvu. Silu koju ne mogu da kontrolišu demonske snage na ovom svetu. Silu koju poseduje Božji Sveti Duh.

Molim vas da zapazite nekoliko stvari o ovom uputstvu od strane našeg Gospoda Isusa Hrista. Najpre, ono sadrži obećanje. Drugo, ono

identifikuje silu za svedočenje, koja je Božji Sveti Duh. Treće, ona nas osposobljava da znamo svrhu dolaska Svetog Duha. Konačno, ona identifikuje mesto na koje treba da odnesemo svoju misiju. Treba da počnemo lokalno, zatim nacionalno, zatim internacionalno.

Pošto je uverio učenike da će dobiti silu za posao koji se nalazi pred njima, Isus im je dao mandat koji je trebalo da sprovedu. Ovo nam govori nešto o Bogu. Pre nego što nam da neki zadatak, On će nas unapred osposobiti za takvu odgovornost. Tako Isus povezuje autoritet koji On ima sa zadatkom koji je poveren Njegovim učenicima. To nas dovodi do sledeće tačke.

2. Božanski plan za misije (Matej 28,19)

»Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetog Duha, učeći ih da sve drže što sam vam zapovedao.«

Dajući svojim rečima imperativnu silu, Isusu je svojim učenicima rekao šta želi da oni rade.

Isus im je dao mandat da izađu iz svog neposrednog domena i bave se misijom. On je rekao: »Idite dakle« ili »pošto idete«. Nije slučajno što grčka reč apostolos, koja se prevodi kao apostoli, znači poslani. Misija znači poslanje. Misionar je onaj koji je poslat sa proukom da propoveda dobru vest izgubljenima. Isus je rekao svojim učenicima da idu u čitav svet. Da bismo se bavili misijom, mi moramo da se potrudimo da izađemo iz naših područja udobnosti kako bismo druge osvojili za Gospoda. Crkva koja ne odlazi da pronade izgubljene i da podeli Jevanđelje s njima, slična je restoranu koji je pripremio hranu, ali odbija da je posluži gladnima.

Kada im je rekao da idu, Isus im je dao tri uputstva za to šta treba da rade kada odu. Najpre, trebalo je da nauče sve narode, ili da stvaraju učenike. Drugim rečima, trebalo je da se bave globalnom misijom. Njihov glavni zadatak ovde je da osobe koje sretnu dovedu u iskustvo učenja. Učenik je onaj koji uči. Učiniti nekoga Isusovim sledbenikom znači svedočiti mu i dovesti ga u okrilje Isusa Hrista kako bi sledili pravdu. Ovde postoji preokret paradigme u njihovoj misionarskoj strategiji. Oni nije trebalo da se ograniče samo na Jevreje, već je trebalo da propovedaju čitavom svetu. Zanimljivo je zapaziti da je reč koja se prevodi kao narodi grčka reč etne, iz koje

potiče reč etničko. Ova reč znači plemena, grupe ljudi, nacije, rasne grupe i one koji nisu Jevreji. Treba da znamo da danas na svetu postoji oko 22.000 različitih grupa ljudi. Isusovo Jevanđelje treba da se propoveda svim ovim ljudima pre nego što dođe kraj. Isus je rekao: »I propovediće se ovo jevanđelje o carstvu po svemu svetu za sveđoćanstvo svim narodima. I tada će doći posledak« (Matej 24,14).

Drugo, oni su dobili nalog da nove obraćenike uključe u Božje carstvo. Rekao im je da krste vernike. Način na koji je Isus predstavio ovu doktrinu rešava jedno važno doktrinalno pitanje u hrišćanstvu, a to je da samo vernici treba da se krštavaju. Kada osvoje nekoga za Isusa Hrista, oni treba da tu osobu krste. Ova reč, krštenje, prevod je grčke reči baptizo, što znači uronjavanje, potapanje, zaranjanje ispod nečega. Ovo krštenje je inicijacija za Božje carstvo, koja se sprovodi pod autoritetom Božanstva. Treba zapaziti da se ovaj običaj nastavio u ranoj crkvi. »A Petar im reče: Pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje greha; i primićete dar Svetog Duha« (Dela 2,38).

»Koji dakle rado primiše reč njegovu krstiše se; i pristade u taj dan oko tri hiljade duša« (Dela 2,41).

»Kad pak verovaše Filipu koji propovedaše jevanđelje o carstvu Božjem, i o imenu Isusa Hrista, krštavahu se i ljudi i žene« (Dela 8,12).

Svaka crkva koja danas veruje u Bibliju čini to isto.

Takođe je data i treća zapovest. Trebalo je da pomognu u sazrevanju novih vernika. Kada odlazimo da svedočimo izgubljenima, ne treba da napustimo vernike u trenutku kada prihvate Isusa Hrista u svoj život. Treba da nastavimo da ih hranimo Božjom reči tako da oni narastu. Moramo da ih podučavamo da slede Gospodnja učenja koja se nalaze u Božjoj reči. U osnovi, Isus Hristos je znao da znanje koje je poverio svojim učenicima mora da se prenese drugima, kako bi se Njegova služba nastavila. Kao vernici, moramo da učimo druge da poštuju Gospodnji dekret. Kao vernici, mi smo dobili mandat od Isusa da prenosimo Isusova učenja i postaramo se da novi učenici žive na taj način.

Isus je veoma pojasnio ovaj plan misije. Najpre, dobili smo nalog da idemo u svet. Drugo, treba da evangeliziramo, ili stvaramo učenike od ljudi. Treće, treba da stvaramo članove od novih obraće-

nika kroz obred krštenja. Konačno, treba da pomognemo novim obraćenicima da sazrevaju kako bi rasli u poznavanju Boga.

Pošto ih je uverio u silu za misiju i plan za misiju, Isus Hristos im je dao i poslednje uputstvo. Sigurno je primetio da je učenicima potrebno još ohrabriranja pre nego što ih napusti. Učenicima je bilo potrebno još utehe. Zato ih je Isus utešio. To nas dovodi do poslednje tačke ove propovedi.

3. Obećanje za misiju (Matej 28,20)

»I evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka.«

Isus je uverio učenike u svoje neprekidno prisustvo. Njima je to bilo potrebno. Isus je Emanuilo, s nama Bog. On je postao telo i živeo je među nama. Istorija otkriva da je David Livingston, pionir misionar u Africi, kada je krenuo na jedno opasno putovanje u Africi, na svom brodu urezao je ove Isusove reči: »Ja sam s vama u sve dane.« Kada su ga mnogo kasnije upitali kako je uspeo da preživi tako opasno putovanje, prolazeći nepovređen kroz to područje, odgovorio je: »Pomogle su mi Isusove reči: `Ja sam s vama u sve dane.` Gledajući u ovo Gospodnje obećanje, mi poštujemo sledeće primene ovog obećanja za globalnu misiju.

Najpre, obećanje je potvrđena sigurnost koja nam je potrebna za misiju. Drugo, obećanje prenosi stalno i neprekidno Isusovo prisustvo među Njegovim narodom. On je rekao: »Ja sam s vama u sve dane.« Treće, Njegova obećana prisutnost je bezvremena. On je rekao da će biti s nama sve do kraja veka. Reč koja se ovde prevodi kao »vek« je grčka reč aion, koja označava bezgranično dugačak period. Ona znači uvek i zauvek. Drugim rečima, Isus će biti prisutan s nama sve dok se ne vrati po drugi put. To uverenje treba da služi kao ohrabrenje svima koji se bave misijom, bilo u svojoj okolini i zemlji, ili u inostranstvu.

Zaključak

Bog i dalje svakoga od nas poziva u misiju. Njive su zrele za žetvu, ali radnika je malo. Da li ćete odgovoriti na Božji poziv kao što je Isaija učinio, i reći Mu hrabro, »Evo mene, pošalji mene« (Isaija 6,8).

Naša misija je globalna. Naš mandat je veoma hitan jer mnogi svakodnevno umiru u svojim gresima. Molim se i nadam se da ćemo se

svi uključiti u globalnu misiju, kako bismo na kraju mogli da kažemo kao što su rekli afrički nosači Davida Livingstona tokom njegovog rada u Africi. Iako su imali ograničeno znanje o svetskoj geografiji, vredno je zapamtiti njihove reči. »Išli smo sve dok nismo prešli celi svet. Vratili smo se kada više nije bilo kopna.«

Neka nam Bog pomogne da još danas prihvatimo ovaj nalog, verujući da nam je On dao silu za misiju; On nam je dao plan za misionijske poduhvate; On nam je dao obećanje o svojoj večnoj prisutnosti. To je sve što nam je potrebno. Neka nas Gospod pronađe vernima kada dođe. To je naša nada. To je naša molitva.

2. Subota, 1. februar 2020.

TO JE MOJA ODGOVORNOST

Dela 1,8

Tema: lični evangelizam

Važno je da pastori i vođe crkve pomognu svojim crkvama da razumeju da je svedočenje »posao« svakog hrišćanina. Odbijanje da svedočimo o spasonosnom Jevanđelju je ravno izdaji, duhovnoj pobuni. To je neoprostiva neposlušnost Njegovim svetim zapovestima.

Ovo su veoma snažne reči, ali su u skladu sa Isusovim izazovom:

»Jer je Sin čovečiji došao da nađe i spase šta je izgubljeno« (Luka 19,10). Neposredno pre svog povratka na Nebo, Isus je u Delima 1,8 rekao: »Bićete mi svedoci u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje.«

Pre mnogo godina čitava Amerika kao i ceo svet bila je zapanjena novinskim izveštajima o ravnodušnosti prema ljudima koji se nalaze u nevolji. Izveštaji su govorili o dvadeset i osmogodišnjoj ženi koja je pre mnogo godina izbodena na smrt u Kvinsu, delu Njujorka.

Žrtva je napadnuta tri puta pre nego što je umrla. Istražitelji su izvestili da je najmanje trideset i osmoro ljudi videlo napade ili čulo vriske i niko od njih nije pozvao policiju! Jedan svedok je rekao: »Nisam želeo da se mešam.« Drugi je rekao: »Bio sam umoran. Vratio sam se u krevet.«

Još je zapanjujuća bila situacija u Oklahoma Sitiju u Americi, kada je jedna majka bila primorana da se porodi bez ikakve pomoći, po velikoj hladnoći, na trotoaru u gradu jer oni koji su prolazili nisu želeli da čuju njene uzvike i ukažu joj pomoć. Pričalo se da je jedan taksista odbio da se zaustavi i poveze je u bolnicu, a hotel je odbio da joj da ćebe.

Kako smo šokirani kada čujemo o takvoj ravnodušnosti prema očajničkim potrebama svojih bližnjih, ali možda to ne treba toliko da nas iznenađuje. Kada nanovo rođeni vernici mogu da, uz nemaran stav, zanemare žalosne pozive ljudi koji su osuđeni na pakao, kada ne žele da se uključe, ne žele da pomognu onima koji ginu, kada smo mi koji smo hrišćani previše umorni da se potrudimo, lako je razumeti zašto oni koji nisu obraćeni ne žele da se mešaju. Ali teško mi je da shvatim kako oni koji tvrde da poznaju Isusa Hrista kao svog ličnog Spasitelja ne žele da se uključe u spasavanje duša za Hrista.

Želim da vam danas postavim nekoliko pitanja:

1. Da li ste ikada osvojili neku dušu za Hrista?
2. Da li ste nastavili da radite sa tom osobom?
3. Kada ste poslednji put osvojili nekoga za Hrista?
4. Da li ste ikada to pokušali?

Više se zabrinemo (i treba da se brinemo) kada se neko dete izgubi ili kada je oteto. Kontaktiramo policiju, susede, vatrogasce, vojsku i sve što možemo.

Nemojte pogrešno da me razumete: treba da damo sve od sebe da pronađemo svoju decu, porodicu i prijatelje.

Ali kako je čudno što se toliko trudimo kada je u pitanju smrtno telo, ali veoma malo se trudimo da spasemo duše koje su izgubljene. Čudno je što mi, Božji narod, ne provodimo neprospavane noći i dane u agoniji, trudeći se najviše što možemo kako bismo ispunili svoju odgovornost pred Bogom.

U Jezekilju 33,8.9 nam se kaže: »Kad kažem bezbožniku: Bezbožniče, poginućeš; a ti ne progovoriš i ne opomeneš bezbožnika da se prođe puta svog; taj će bezbožnik poginuti za svoje bezakonje; ali ću krv njegovu iskati iz tvoje ruke. Ako li ti opomeneš bezbožnika da se vrati sa svog puta, a on se ne vrati sa svog puta, on će poginuti za svoje bezakonje, a ti ćeš sačuvati dušu svoju.«

1. Naše znanje čini nas odgovornima

U 2. Timotiju 2,15 Bog nam daje zapovest: »Postaraj se da se pokažeš pošten pred Bogom, kao radin koji se nema šta stideti, i pravo upravlja rečju istine.«

Braćo i sestre, dobro je i pravilno da usrdno i sistematski proučavamo Bibliju i naučimo sve što možemo o Bogu i Njegovom planu spasenja. Ipak, znanje koje nam je dao Gospod ne služi samo da bismo mi postali pametni, već treba da nas učini korisnima i uspešnima u našoj službi za Isusa Hrista.

Pametni hrišćani mogu da imenuju sve zakone, da vam kažu kako da se čuvate antihrista, da savršeno recituju u hronološkom redu sve biblijske događaje, da vam navedu svaku biblijsku knjigu, mogu čak da pričaju o teološkim izrazima kao što su opravdanje, posvećenje i pomirenje, ali za njih imam samo jedno pitanje: »Da li ste osvojili jednu jedinu dušu za Hrista?«

Bog nas nije tu ostavio, budite pametni, citirajte Bibliju, gledajte koliko znate, kako lepo znate da pričate, On nam je dao svrhu. U 1. Korinćanima 13,12 Pavle kaže: »Tako sad vidimo kao kroz staklo, u zagonetki, a onda ćemo licem k licu; sad poznajem nešto, a onda ću poznati kao što sam poznat.« Zato moramo da proučavamo i da stičemo ovo znanje da bismo svedočili onima koji su izgubljeni i da umirućem svetu kažemo da je plata za greh smrt, ali večni život je Božji dar.

Neko je jednom rekao: »Hajde da evangelizujemo naše obrazovanje, i da obrazujemo naš evangelizam.«

Svi mi i koji smo hrišćani i koji nismo imamo podjednaku mudrost, ali želim da vam kažem šta hrišćani imaju: oni imaju onu vrstu znanja o Božjem planu spasenja koja se pretvara u odgovornost za osvajanje duša. Tri stvari čine da smo odgovorni pred Bogom kao oni koji osvajaju duše.

Najpre, tu je ono što znamo o izgubljenom stanju ljudi. Biblija je jasna kada se radi o ljudskoj krivici.

Priče 7,20: »Doista nema čoveka pravednog na zemlji koji tvori dobro i ne greši.«

Psalam 51,5: »Gle, u bezakonju rodih se, i u grehu zatrudne mati moja mnoom.«

Psalam 58,3: »Od samog rođenja zastraniše bezakonici, od utrobe materine tumaraju govoreći laž.«

Isaija 64,6: »Ali svi bejasmo kao nečisto šta, i sva naša pravda kao nečista haljina; zato opadosmo svi kao list, i bezakonja naša kao vetar odnesoše nas.«

Matej 19,17: »A On reče mu: Što me zoveš blagim? Niko nije blag osim jednog Boga. A ako želiš ući u život, drži zapovesti.«

Rimljanima 3,9–23: »Šta dakle? Jesmo li bolji od njih? Nipošto! Jer gore dokazasmo da su i Jevreji i Grci svi pod grehom, Kao što stoji napisano: Ni jednog nema pravednog; Ni jednog nema razumnog, i ni jednog koji traži Boga; Svi se ukloniše i zajedno nevaljali postashe: nema ga koji čini dobro, nema ni jednog ciglog. Njihovo je grlo grob otvoren, jezicima svojim varaju, i jed je aspidin pod usnama njihovim. Njihova su usta puna kletve i gorčine. Njihove su noge brze da prolivaju krv. Na putevima je njihovim raskopavanje i nevolja; I put mirni ne poznaše. Nema straha Božijeg pred očima njihovim. A znamo da ono što zakon govori, govori onima koji su u zakonu, da se svaka usta zatisnu, i sav svet da bude kriv Bogu; Jer se delima zakona ni jedno telo neće opravdati pred Njim; jer kroz zakon dolazi poznanje greha. A sad se bez zakona javi pravda Božija, posvedočena od zakona i od proroka; A pravda Božija verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju; jer nema razlike. Jer svi sagrešiše i izgubili slavu Božiju.«

1. Jovanova 1,8–10: »Ako kažemo da greha nemamo, sebe varamo, i istine nema u nama. Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprost i grehe naše, i očisti nas od svake nepravde. Ako kažemo da ne sagrešismo, gradimo Ga lažom, i reč Njegova nije u nama.«

Biblija je jasna: greh nas je odvojio od Boga i zahteva pravednu i temeljnu kaznu.

Rimljanima 5,12.13: »Zato, kao što kroz jednog čoveka dođe na svet greh, i kroz greh smrt, i tako smrt uđe u sve ljude, jer svi sagrešiše. Jer greh beše na svetu do zakona; ali se greh ne primaše kad ne beše zakona.«

Rimljanima 6,23: »Jer je plata za greh smrt, a dar Božji je život večni u Hristu Isusu Gospodu našem.«

Galatima 6,7: »Ne varajte se: Bog se ne da ružiti; jer šta čovek poseje ono će i požnjeti.«

Sve to nam jasno govori da je naša odgovornost moja odgovornost da svetu govorimo o Isusu Hristu.

Mogu da čujem kako apostol Pavle govori: »Jer, ako priznaješ ustima svojim da je Isus Gospod, i veruješ u srcu svom da Ga Bog podiže iz mrtvih, bićeš spasen« (Rimljanima 10,9).

Moja je odgovornost da nekome kažem, jer uskoro dolazi poslednji sud i pisac Otkrivenja objavljuje:

»I videh veliki beo presto, i Onog što seđaše na njemu, od čijeg lica bežaše nebo i zemlja, i mesta im se ne nađe. I videh mrtvace male i velike gde stoje pred Bogom, i knjige se otvoriše; i druga se knjiga otvori, koja je knjiga života; i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, po delima svojim. I more dade svoje mrtvace, i smrt i pakao dadoše svoje mrtvace; i sud primiše po delima svojim. I smrt i pakao bačeni biše u jezero ognjeno. I ovo je druga smrt. I ko se ne nađe napisan u knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno« (Otkrivenje 20,11–15).

Ne znam šta vi mislite povodom toga, ali ja želim da moje ime bude zapisano u Jagnjetovoj knjizi života...

Zato je odgovornost svakog hrišćanina da uzvikuje s apostolom Pavlom: »A ja Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim osim krstom Gospoda našeg Isusa Hrista, kog radi razape se meni svet, i ja svetu« (Galatima 6,14).

Moja je odgovornost da svedočim; moja je odgovornost da evangeliziram; moja je odgovornost da kažem nekome... Hvala Bogu na Njegovoj milosti i blagodat.

3. Subota, 7. mart 2020.

LOVCI LJUDI

Marko 1,16–20

»I hodeći pokraj mora vide Simona i Andriju, brata njegovog, gde bacaju mreže u more; jer behu ribari. I reče im Isus: Hajdete za mnom, i učiniću vas lovcima ljudskim. I odmah ostavivši mreže svoje pođoše za Njim. I otišavši malo odande ugleda Jakova Zevedejevog, i Jovana brata njegovog kako u lađi krpļjahu mreže; I odmah pozva ih; i ostavivši oca svog Zavedeja u lađi s najamnicima, pođoše za Njim.«

Uvod

Jednog dana, kada su Petar, Andrija, Jakov i Jovan obavljali svoj uobičajeni posao ribara, Isus je došao na obalu Galilejskog jezera i pozvao ih da Ga slede, uz obećanje da će od njih načiniti »lovce ljudi«. Oni nikada nisu očekivali tako nešto. Oni nisu planirali taj sastanak s Isusom. Niti su znali da je to najvažniji trenutak u njihovom životu. Isus je prišao njima. Gospod je božanski odredio taj trenutak za ova četiri obična ribara.

U jednom trenutku našeg života Isus je naišao i mi smo čuli Njegov poziv da Ga sledimo. Nismo to planirali niti smo očekivali takav susret. Ali Isus je izašao da nas nađe i dodirne, sam Gospod je božanski odredio taj važan trenutak u našem životu da se sretnemo s Njim, Spasiteljem. To je razlog što smo ovde. Kako je to značajan dan za nas! Odgovorili smo i prihvatili Njegov poziv. Ali sve se ne završava ovde, Isus ima plan, baš kao što je imao za četiri učenika, divan plan da od nas načini »lovce ljudi«.

Svaki hrišćanin koji je pozvan da sledi Gospoda takođe je pozvan da postane lovac ljudi. Nema izuzetka i nema nikakve alternative za to.

O čemu se tu radi? Uvek sam čitao i slušao propovedi koje objasnjavaju kako se ovaj izraz odnosi na evanđeoski rad. Principi ribarenja primenjivali su se na evangelizam. Ti principi su dobri, važni i relevantni. Ali iako je sve to istina, ovaj tekst ne odnosi se samo na evangelizam. U stvari, ovaj poziv takođe govori i o nama šta treba da postanemo, šta treba da radimo i šta treba da doživljavamo.

1. Poziv za plemenito napuštanje

Zvuči apsurdno. I jeste. Napuštanje samo po sebi je apsurdno. Pomislite na oca koji napušta svoju porodicu; majku koja napušta svoj dom; decu koja napuštaju roditelje. Kako to kida zajednice i uništava život. Ali čekajte, šta je sa Isusom, koji je napustio svoju slavu i svoj nebeski presto? Šta je sa Njegovim dragovoljnim napuštanjem svih prednosti svog božanstva kako bi se pokorio ograničenjima ljudske prirode samo da bi pružio put spasenja grešnicima? Zar to nije božansko i plemenito napuštanje? Da, jeste. Znamo da postoje brojni misionari koji napuštaju svoj dom, svoju porodicu i svoje udobnosti kako bi pomagali drugim ljudima da kroz Hrista upoznaju Božju ljubav. Njihovo je napuštanje plemenito.

Kada im je Gospodar rekao, »Hajdete za mnom, i učiniću vas lovcima ljudskim«, oni su ostavili svoje mreže. To deluje tako jednostavno, lako i obično. Kao da nema nikakvog značaja ni plemenitosti u njihovom postupku. Ali pogledajte njihovu stvarnost, oni su napustili život kojim su do tada živeli i jedini posao kojim su mogli da ostvare svoje snove, nade i težnje. U stvari, njihovo napuštanje uopšte nije bilo malo! Oni su ostavili svu svoju udobnost i sigurnost.

Kada odgovorite na Gospodnji poziv da postanete »lovci ljudi«, morate nešto da napustite. Postojeće stvari kojih ćete morati da se odreknete. Jedna od njih je vaš stari način života. Morate da ostavite život kojim ste nekada živeli, kao i ono što ste bili pre nego što ste upoznali Spasitelja. Vaše staro ja: njegovu želju da bude u centru, njegovu želju da mu se služi i njegovu želju za uzvisivanjem.

Odgovaranje na Gospodnji poziv takođe može da znači da ćete napustiti svoja područja udobnosti. Žalosno je što mnogi kažu da vole Gospoda, ali nisu spremni da podnesu žrtve hrišćanskog života. Ne treba da zaboravimo da postoje žrtve duž puta dok sledimo Gospoda. Nema lakog puta ka učeništvu. Obećan nam je uski put. Ponekada se moramo odreći jednog dela svog vremena, možda malo odmora, nešto novca i nešto svoje dragocene imovine Gospoda radi. To je plemenito napuštanje. Bog je obećao da će onaj koji sve napusti radi Njega i Jevanđelja primiti sto puta više.

2. Poziv na plemeniti život

Oni su bili samo obični ribari. Nisu imali čime da se ponose osim možda svojim dostojanstvom preduzimljivih staratelja za svoje po-

rodice. U svetu gde je obrazovanje vrlina, ribarenje je manje dostojanstveno zanimanje. To je jedini alternativni način da se prehrane oni koji nisu mogli da steknu obrazovanje. Prema tome, u to vreme kod ribara nije bilo ničeg plemenitog. U stvari, Fariseji su opisivali ove ribare koji su postali Isusovi učenici kao neuke ljude.

Ova zla perspektiva prema ribarima (i drugim zanatskim zanimanjima) postoji i danas, iako su neki pokušali da insistiraju da su ribari živi heroji. Naša ljudska perspektiva o životnom dostojanstvu i plemenitosti nije mnogo napredovala bez obzira na vreme koje je prošlo. Mi se i dalje držimo ideje da je visoko obrazovanje i bolje finansijsko stanje pokazatelj dostojanstva i plemenitosti u ljudskom životu. Zaboravljamo da su sve to privremene stvari koje donose samo privremenu sreću i varljivo zadovoljstvo. Propovednik kaže, »Sve je taština.«

Pogledajte sada njih. Kada su ostavili svoje ribarske mreže i krenuli za Gospodom da postanu lovci ljudi, oni su postali svedoci Božje sile i slave, kao i Božji instrumenti kroz koje je prikazao svoju slavu čitavom svetu. Nema ničeg plemenitijeg i dostojanstvenijeg nego da postanemo Božji instrument za Njegovu slavnu svrhu. Oni nisu bili ljudi koji su obećavali. Ali kada su se odrekli svega svog života Boga radi, oni su svedočili, doživljavali i postali instrument za prikazivanje Božje slave.

Ovo je mesto ili položaj koji svako od nas ima u Božjem carstvu od onog trenutka kada smo odgovorili na Njegov poziv da Ga sledimo i postanemo »lovci ljudi«. Neki koji su sada među nama možda su mislili da su obični pojedinci, da nemaju ništa da pokažu svetu osim svoje iskrene ljubavi i vere u Isusa. Kažem vam da imate plemenito mesto u Božjem carstvu. Bog vas je pozvao da postanete svedoci i instrumenti kroz koje će čitav svet videti Njegovu slavu i silu. Kada vas On pozove da Ga sledite, On vas takođe dovodi do tog plemenitog mesta u svom carstvu.

3. Poziv u plemenitu zajednicu

»Hajdete za mnom, i učiniću vas lovcima ljudskim.« On ih je pozvao radi druženja zajednice s Njim i sa svima koji odgovore na Njegov poziv da ga slede.

Bog nas ne poziva da samo radimo za Njega. On nas takođe poziva da uživamo u zajednici s Njim. Bogu ništa nije draže nego kada Njegova deca pronadu radost u Njegovom prisustvu. O da, Božji večni cilj je da Njegova deca imaju večnu zajednicu s Njim. Jednog dana Isus će doći i odvesti nas u svoju slavu i bićemo večno s Njim. Da li znate šta »večno« ili »beskrajno« podrazumeva? To znači bez kraja, neuznemireno, neporemećeno, nešto što se nikada ne završava. Kada Isus dođe, doživjećemo takvu vrstu zajednice sa Njim, beskrajnu, neuznemirenu, neporemećenu zajednicu s Njim. Za razliku od danas, gde postoji mnogo buke, briga, staranja i nesavršenosti koje mogu da ometaju naše razmišljanje i druženje s Bogom. Ipak, hajde da uvek uživamo u prisutnosti našeg Gospoda dok se pripremamo za dan Njegovog dolaska.

Hajde da sada ovo pogledamo u svetlosti evangelizma. Postoji velika razlika u ribarenju i evangelizmu. Nije vam potreban niko da biste izašli da ribarite. Možete da ribarite sasvim sami. Možete da budete uspešni u tome bez ikakvog društva. Ali nije tako u evangelizmu. Ne možemo da svedočimo bez Isusa. To nikada neće uspeti. On ne želi da »lovimo« ljude bez Njega. On je rekao: »Hajdete za mnom, i učiniću vas. [...]« On je izgovorio ove reči za sve nas, lovce ljudi. On želi da budemo u istom ribarskom brodu sa Njim. On je naš Kapetan i mi treba da slušamo ono što On kaže. Prema tome, kada svedočimo, Isus ne treba da bude samo centar razgovora, On mora da bude sa nama, da nam daje silu za obraćenje. Hajde da ne radimo sami, već zajedno sa Isusom!

4. Poziv na plemeniti zadatak

Kao što smo videli, ribari su se nalazili na obali i krpili mreže. On su obavljali redovne zadatke običnih ribara. Niko od njih nije znao da nailazi značajan trenutak za njih. Tog dana je Gospod došao i pozvao ih na plemeniti zadatak: »Hajdete za mnom, i učiniću vas lovcima ljudskim.«

Verovatno su se pitali šta to znači, da postanu lovci ljudi. Tek posle nekoliko dana provedenih sa Isusom počeli su da razumeju puno značenje i širinu poziva. Nalazili su se u Zakhejevom domu kada je Isus rekao: »Jer je Sin čovečiji došao da nađe i spase šta je izgubljeno« (Luka 19,10). Oni su počeli da shvataju šta Bog želi da budu. Mislili

su da će čitavog života loviti ribu, ali Bog je naumio da ih uključi u ostvarivanje Njegovog velikog cilja u spasavanju izgubljenih.

Možda smo svi među nama razmišljali da ćemo uvek »loviti ribu« obavljati naše uobičajene poslove i zadatke, baviti se svojim zanimanjima čitavog života. Ali Bog je imao drugačiju pomisao za nas. On je imao plemenitu svrhu da nas pozove. Treba da budemo Njegov instrument u sprovođenju Njegovog plana spasenja za čovečanstvo. Pozvani smo na plemeniti zadatak. To Bog želi da budemo kada nas poziva da Ga sledimo i postanemo lovci ljudi.

II tromesečje

4. Subota, 4. april 2020.

EVANGELIZAM: KAŽI PRIJATELJU

Jovan 20,18–30

Tekst iz Svetog pisma: Jovan 20,19–22: »A kad bi uveče, onaj prvi dan nedelje, i vrata behu zatvorena gde se behu učenici skupili od straha jevrejskog, dođe Isus i stade na sredu i reče im: Mir vam. I ovo rekavši pokaza im ruke i rebra svoja. Onda se učenici obradovaše videvši Gospoda. A Isus im reče opet: Mir vam; kao što Otac posla mene, i ja šaljem vas. I ovo rekavši dunu, i reče im: Primate Duh Sveti.«

Uvod

Da li ste ikada čuli za drugi zakon termodinamike? To je osnovni naučni zakon, kao zakon gravitacije. Jednostavno rečeno ovaj zakon kaže da sve ima sklonost da se istroši, pokvari ili prestane da radi. Stvari se kreću od reda ka neredu i od organizacije ka haosu.

Prema nekim piscima, postoji i drugi zakon duhovne dinamike. On kaže: ako su prepušteni sami sebi, hrišćani se kreću ka autocentričnosti. Ako je to istina, onda moramo da radimo protiv gravitacione vuče sebičnosti. Autocentrični hrišćanin nikako neće moći da se motiviše da propoveda jevanđelje svetu koji umire. Ova propoved ima cilj da nas motiviše za evangelizam.

Prema Isusu Hristu, propovedanje Dobre vesti je naša glavna svrha. Neki ljudi misle da je evangelizam težak teret. To je samo još jedna stvar zbog koje moraju da osećaju krivicu. Ali ne treba da tako gledamo jer je poziv na evangelizam u stvari nebeska čast.

1. Nebeska čast

Pogledajte test u Jevanđelju po Jovanu, 20, poglavlju. Bila je nedelja uveče tog jutra, Isus je ustao iz mrtvih. Učenici su ove divne vesti čuli od Marije Magdalene, ali joj nisu poverovali. Umesto da šire Dobru vest, oni su se sakrili. Devetnaesti stih kaže da su se skupili zajedno i zaključali vrata, plašeći se od Jevreja.

Skrivali su se iz istog razloga iz kojeg se mnogi hrišćani sakrivaju iza crkvenih vrata umesto da svedoče. Razlog za to je, da budemo iskreni strah. Pogledajte kako je Isus prekinuo njihov strah: »[...] Dođe Isus i stade na sredu i reče im: Mir vam.« Isus im je pokazao ranjene ruke i noge kako bi mogli da saznaju istinu. Zatim tekst kaže da su bili preplavljeni radošću jer su videli Gospoda.

Ali teško da su imali vremena da upiju sve to kada im je Isus izgovorio zapanjujuću rečenicu, »Kao što Otac posla mene, i ja šaljem vas« (Jovan 20,21). A oni su se u strahu skrivali iza zatvorenih vrata. Samo su nekoliko minuta verovali u istinu, a Isus im već govori da idu i svedoče. Kao da im je bacio ključeve i rekao: »Hajde, šta čekate? Krenite!«

Ko se od vas seća kako su vam roditelji po prvi put dali ključeve automobila? Onda ste se stvarno osećali odraslo. A svi vi koji ste doživeli to »uzbuđenje« da po prvi put date ključeve automobila svom detetu, znate kakvo ste poverenje imali u njih.

Želim da kažem, da biste nekome dali ključeve svog automobila, morate da imate veliko poverenje u njih. Kada je Isus rekao: »kao što Otac posla mene, i ja šaljem vas«, On nam je poverio nešto veoma dragoceno. Treba to da posmatramo kao čast, a ne kao teret.

Još jedna motivacija da govorimo drugima o Isusu jeste ono što bismo mogli nazvati svojom duhovnom zalihom.

2. Naša duhovna zaliha

Kada se Isus u 20. poglavlju pojavio pred svojim učenicima, Njegove prve reči bile su »Mir vam«, Jevrejska reč za mir je šalom, što znači »sve dobro vama«. Isus nudi šalom, »sve dobro«, vama i meni. Dobro koje vam Isus daje čini vašu duhovnu zalihu. Vaša duhovna zaliha verovatno će izgledati malo drugačije od moje. Sva-

ka osoba dolazi Isusu na različit način, u različitom uzrastu, kroz različite okolnosti.

Ali svima nama On daje oprostenje umesto krivice.

On daje radost umesto očajanja.

On daje hrabrost umesto straha.

Kada primite toliko dobrog, prirodno želite to da ispričate drugima. 1. Petrova 2,1–3 kaže: »Odbacite dakle svaku pakost i svaku prevaru i licemerje i zavist i sva opadanja, I budite željni razumnog i pravog mleka, kao novorođena deca, da o njemu uzrastete za spašenje; Jer okusiste da je blag Gospod.« Ne znam kako je sa vama, ali kada ja okusim nešto dobro, želim da raširim vesti.

Svi mi govorimo o stvarima koje nas oduševljavaju. Slušali smo ljude kako beskrajno pričaju o svom poslednjem godišnjem odmoru, o divnim unucima... Ljudi su obično spremni da uvek pričaju o sportovima. Zašto onda hrišćani ne govore više o našem moćnom Bogu punom ljubavi i opraštanja? Za neke, razlog je opisan u Otkrivenju 2,4. Isus je crkvi u Efesu rekao: »No imam na tebe, što si ljubav svoju prvu ostavio.« Kada se po prvi put zaljubite, nemate nikakvih problema da se divite, hvalite, razmišljate, sanjate i naročito pričate o toj divnoj osobi. Osoba koju volite uvek je na prvom mestu u svim vašim mislima.

Poenta je, naša zajednica sa Bogom treba da bude na prvom mestu u našim mislima. Treba da se setimo svoje prve ljubavi. Potrebno je da izvadimo nešto »zaliha« sa svoje duhovne gomile zaliha. To znači da je možda potrebno da napravimo spisak svih blagoslova i vidimo šta je Bog sve uradio za nas. Ako neprestano zahvaljujemo Bogu za dobro koje nam daje, bićemo spremni da govorimo o Njemu kada se pojavi prilika.

Postoji mnogo dobrih razloga da svedočimo, ali postoji takođe i negativna vrsta motivacije. Kada se radi o Jevandelju, ulozi su visoki. Radi se o večnosti.

Zapazio sam da većina ljudi voli da priča o Nebu. Ali nije »politički ispravno« da spominjemo onu drugu reč. Dopadalo se to nama ili ne, pakao je jedna od velikih tema u Novom zavetu. U stvari, Isus je objasnio više o paklu nego bilo koji drugi učitelj.

3. Stvarnost smrti

Stvarnost smrti treba da nas motiviše da govorimo ljudima kako da se spasu. Jedan stari propovednik je rekao: »Prošlo je dosta vremena od kada sam poslednji put čuo da ljudi o neobraćenim ljudima govore kao o izgubljenima. Ta reč kao da je nestala iz našeg hrišćanskog rečnika. [...]«

Divimo se ljudima koji materijalno i društveno napreduju. Ali ako ne poznaju Isusa Hrista, ne ide im baš tako dobro! Mi se ponašamo kao da je njihovo izgubljeno stanje slučajno. Ili je to ogromna tema o životu ili smrti, ili ne znači ništa.

Isus je došao da nađe i spase izgubljene. On je umro za njih. On je njihova jedina nada za spasenje. Nešto nije u redu kada kažemo da verujemo u to, ali ponašamo se kao da nam stvarno nije važno.

Možda je jedan razlog zašto nam je tako teško da svedočimo to što nam je stvarno važno. Mislim, možemo da pričamo o nevažnim stvarima jer nam nije važno da li smo sve ispravno shvatili. Ali kada se radi o pitanju života ili smrti, plašimo se da ćemo zabrljati. Ulog je previsok, pa nam se čini da je bezbednije da ćutimo. Šta ako kažemo nešto pogrešno, u pogrešno vreme, na pogrešan način?

Da li osećate da je zadatak koji nam je Isus dao prevelik? Pridružite se klubu. Niko nije stvarno dorastao takvom zadatku. Ali Isus nas nije pozvao da radimo sami. U Jovanu 20,21 Isus je rekao: »Kao što Otac posla mene, i ja šaljem vas.« Pogledajte šta je uradio odmah posle toga: »I ovo rekavši dunu, i reče im: Primitite Duh Sveti.«

Ako ste prihvatili Isusa kao svog Spasitelja, Božji Duh živi i diše u vama. Sveti Duh vam pomaže da se molite za svoje prijatelje. On vam daje reči koje ćete izgovoriti u pravo vreme. On vam pomaže da živite životom koji podržava vaše svedočenje. Najbolje od svega, Sveti Duh deluje na srce osobe s kojom razgovarate.

U 20. poglavlju Jevanđelja po Jovanu, svi učenici osim jednog videli su vaskrslog Isusa. Dvadeset i četvrti stih objašnjava: »A Toma, koji se zove Blizanac, jedan od dvanaestorice, ne beše onde sa njima kad dođe Isus.« Kada su mu drugi učenici rekli: »Videsmo Gospoda!« (25. stih), nisu dobili reakciju kakvu su želeli. Toma je rekao, »Ne mogu da poverujem sve dok sam ne vidim.« Ubrzo posle toga dolazi Isus.

Nedelju dana kasnije učenici su se ponovo nalazili u ovoj kući i Toma je bio s njima. Iako su vrata bila zatvorena, Isus je ušao i stao među njih i rekao: »Mir vam«. Zatim je rekao Tomi: »Pruži prst svoj amo i vidi ruke moje; i pruži ruku svoju i metni u rebra moja, i ne budi neveran nego veran.« Toma Mu je rekao, »Gospod moj i Bog moj« (Jovan 20,26–28).

Pogledajte hronologiju:

- Učenici su ispričali dobru vest, ali njihov prijatelj nije bio spreman za nju.
- Onda se Isus direktno otkrio njihovom prijatelju na isti način na koji se otkrio i njima pre nedelju dana.
- U tom trenutku Toma je poverovao.

To nam pokazuje šta Sveti Duh radi nakon što ste svedočili nekom prijatelju. Kada je pravo vreme, Isus će se otkriti vašem prijatelju baš kao što se otkrio vama. Mislim da je to najbolja od svih vesti. Baš kao što Sveti Duh deluje u vašem srcu, On će delovati u srcu osobe s kojom razgovarate. Vaš deo je da svom prijatelju ispričate o Bogu. Sveti Duh će uraditi ostalo.

Kada ste jednom učestvovali u dovođenju nekog prijatelja Hristu, upoznaćete radost koja nije slična ni jednoj drugoj. Radost dovođenja nekoga Hristu je velika motivacija za propovedanje Jevanđelja.

4. Radost dovođenja nekoga Hristu

Divno je osećanje znati da će neko biti na Nebu zbog vaših molitvi i reči. Kada doživite tu vrstu radosti, nećete moći da se zaustavite. Ali nikada nemojte očekivati da vidite rezultate čim nekome ispričate za Jevanđelje. Bili Grejem jednom je rekao da je potrebno četrdesetoro ljudi da bi se neko doveo Hristu... Prvi misli da nije uradio ništa, a poslednji misli da je uradio sve. Samo upamtite da kada god govorite o Isusu, Sveti Duh će upotrebiti vaše reči da tu osobu dovede bliže spasenju.

Jedan evanđelista po imenu Dž. Vilbur Čepman tvrdi da Novi zavet govori o četrdeset različitih ljudi koje je Isus izlećio. Od ukupnog broja, njih 34 Isusu su doveli prijatelji. Samo šestoro od tih četrdeset došlo je Isusu bez pomoći prijatelja. Ono što je važilo u prvom veku važi i danas: većina ljudi dolazi Hristu posredstvom prijatelja.

Svako od nas ima prijatelje, saradnike i susede koji treba da čuju o Isusu. Svi treba da odigramo ulogu u Božjem večnom planu.

Zaključak

Postoji jedna priča o danu kada se Isus vratio na Nebo. Anđeo Gavrilo je zatražio od Njega da objasni šta se dogodilo dole na Zemlji. Pitao je: »Da li su Te postavili za Cara?« Isus je odgovorio,

»Nisu.«

»Da li su Te proglasili princem?« »Nisu.«

»Da li su Ti se poklonili?« »Većina njih nije.«

»Pa, šta se onda dogodilo?« »Razapeli su me.«

»Ali kada si ustao iz mrtvih, svi su ti se poklonili, zar ne?« »Ne, nisu.«

»Pa, kakav je onda Tvoj plan?« »Ostavio sam svoje ljude.«

Gavrilo je bio skeptičan. »Ali ako oni ne uspeju kakav je plan onda?«

Isus je odgovorio, »Nemam drugi plan.« Mi smo plan A. Plan B ne postoji.

Možda ste danas ovde jer vas je pozvao neki prijatelj. Ako Božji Duh govori vašem srcu danas, imate priliku da odgovorite na Božji poziv.

5. Subota, 2. maj 2020.

KAKAV JE VAŠ STIL?

Dela 17,6–17

Čitanje iz Svetog Pisma: Dela 17,16–23:

»A kad ih Pavle čekaše u Atini, razdraži se duh njegov u njemu gledajući grad pun idola; I prepiraše se s Jevrejima i bogobojažnima u zbornici, i na pazaru svaki dan s onima s kojima se udešavaše. A neki od Epikurovaca i od stojičkih mudraca prepirahu se s njim; i jedni govoraču: Šta hoće ovaj besposlica? A drugi: Vidi se kao da hoće nove bogove da propoveda. Jer im propovedaše jevanđelje o Isusu i o vaskrsenju. Pa ga uzeše i odvedoše na Areopag govoreći: Možemo li razumeti kakva je ta nova nauka što ti kazuješ? Jer nešto novo mećeš u naše uši; hoćemo dakle da vidimo šta će to biti. A Atinjani svi i putnici iz drugih zemalja ne behu nizašta drugo nego da šta novo kazuju ili slušaju. A Pavle stavši nasred Areopaga reče: Ljudi Atinjani! Po svemu vas vidim da ste vrlo pobožni; Jer prolazeći i motreći vaše svetinje nađoh oltar na kome beše napisano: Bogu nepoznatom. Kog dakle ne znajući poštujuete Onog vam ja propovedam.«

Uvod

Jednog dana sam prolazio gradom kada sam zapazio jednog uličnog propovednika. Nisam mogao da ga ne zapazim. U jednoj ruci je držao megafon, a u drugoj veliku crnu kožnu Bibliju. Napadno se obraćao ljudima da je prelazio granicu drskosti. Sećam se kako sam pomislio, »Kakav jadan predstavnik hrišćanstva! Nije nikakvo čudo što se nevernici često rugaju onima koji veruju.«

Nedavno sam čuo za rezultate jedne nacionalne ankete objavljene u knjizi pod naslovom »Dan kada je Amerika rekla istinu«, od Džemsa Patersona i Pitera Kima. Od učesnika je zatraženo da ocene 73 različite profesije prema svojoj iskrenosti i integritetu. Pogodite koja se profesija nalazila na sedamdesetom mestu? TV evanđelisti. TV evanđelisti su došli posle advokata, političara, prodavaca automobila... čak i prostitutki. Samo su dva zanimanja dobila niže ocene: šefovi organizovanog kriminala i prodavci droge.

Nažalost, reč »evanđelista« često izaziva slike TV propovednika koji su u zatvoru zato što su opljačkali vernike i uzeli im životnu uštedevinu. Ako nije tako, onda stvaramo slike cirkuskih šatri ili uličnih propovednika, kao što je onaj koga sam video u gradu. Jedna od najvećih prepreka da ljudi govore o svojoj veri je karakterizacija evangelizma kao licemernog. Ali pošto »evangelion« jednostavno znači »dobra vest,« reč evanđelista treba da izazove da zamislimo nekoga ko ima nešto pozitivno da kaže.

Negativno razmišljanje o evangelizmu je tragedija za crkvu. Ali tragedija je još veća ako pomislimo na izgubljene koji treba da čuju »dobru vest«.

Šta može da se uradi? Možda najpre treba da shvatimo da uobičajeni stereotipovi evanđelista nisu tačni. Među hrišćanima treba da bude onoliko vrsta evanđelista koliko ima vrsta ličnosti.

Bog je namerno osmislio svakoga od nas sa jedinstvenom ličnošću, temperamentom, talentima i poreklom koje Bog može da iskoristi i upotrebi u svojoj misiji da dopre do sveta u nevolji.

Drugim rečima, kada govorite o svojoj veri, možete da budete ono što jeste! Ako ste po prirodi zatvoreni, ne morate odjednom da postanete otvoreni. Ako volite zabavu, ne morate da postanete ozbiljan naučnik. Ako ste novi hrišćanin, ne morate da čekate da budete hrišćanin 30 godina i da završite neku biblijsku školu. Ne morate da se uklopite u tuđe modele da biste svedočili. Postoje ljudi oko vas koji treba da čuju dobru vest od nekoga baš kao što ste vi.

Ovom prilikom želim da govorim o tri biblijska primera stilova evangelizma, iako ih postoji još. Danas ćemo istražiti tri pojedinca koji predstavljaju tri evanđeoska stila: Petar, Pavle i neimenovani čovek koji je rođen slep.

1. Intelektualni stil, Pavle: Dela 17

Apostol Pavle predstavlja ono što bismo mogli da nazovemo intelektualnim stilom evangelizma. Pavle je bio veoma prikladan za ovakav stil evangelizma. Najpre, bio je visoko obrazovan. U stvari, lično ga je podučavao Gamaleilo, koji je bio jedan od vrhunskih rabina u to vreme.

Pavle je poticao iz grada Tarsa, koji je bio napredni trgovački centar i mesto okupljanja grčkih filozofa.

Pavle nije bio samo inteligentan, već je po prirodi bio i analitičan. Vešto je vladao logikom. Ne biste voleli da se u nekoj debati susretete s njim. Dela 17 daju nam primer Pavlovog intelektualnog stila.

U Aeropagu u Atini Pavle je opisao »novu filozofiju« koju je iznosio intelektualnoj eliti tog vremena. Kada čitate njegovu prezentaciju, ne možete a da ne primetite kako zgodno Pavle prilagođava evanđelje da odgovara njegovim slušaocima. Počeo je osvrćući se na ponos njihovog grada i kulture: »Ljudi Atinjani! Po svemu vas vidim da ste vrlo pobožni; Jer prolazeći i motreći vaše svetinje nađoh oltar na kome beše napisano: Bogu nepoznatom. Kog dakle ne znajući poštuujete Onog vam ja propovedam« (Dela 17,22.23).

Onda je nastavio da im govori o jedinom pravom Bogu koristeći filozofske izraze koji su im odgovarali. Čak je citirao jednog njihovog pesnika. A kada su se ovi filozofi zainteresovali za njegove reči, odveo ih je u srce poruke Jevanđelja.

»Kad smo dakle rod Božji, ne treba da mislimo da je Božanstvo kao ikone zlatne ili srebrne ili kamene, koje su ljudi majstorski načinili po smišljanju svom. Ne gledajući dakle Bog na vremena neznanja, sad zapoveda svima ljudima svuda da se pokaju; Jer je postavio dan u koji će suditi vasionom svetu po pravdi preko čoveka koga odredi, i dade svima veru vaskrsnuvši Ga iz mrtvih« (Dela 17,29–31).

Kojeg boljeg govornika je Bog mogao da pošalje u Aeropag u Atini? Pavle je izneo intelektualni argument, počevši od atinskog idola do nepoznatog boga i prelazeći čitav put do jedinog pravog Boga i vaskrslog Mesije. Njegov pristup je bio tako uspešan da su neki od prisutnih poverovali.

Možda i vama odgovara intelektualni stil. Da li volite da radite sa idejama i dokazima? Da li ste logični i orijentisani ka činjenicama? Ovaj stil evangelizma sve je više potreban u našem sve više svetovnom društvu. Mnogi iskreno teže da čuju jevanđelje ne samo objavljeno, već odbranjeno i definisano intelektualnim izrazima.

Pavle je bio veliki primer intelektualnog stila evangelizma. Petar je veliki primer direktnog stila.

2. Direktni stil, Petar: Dela 2

Posmatrajući Petra na delu, saznajemo da je on bio direktni tip. Petar nije traćio reći ni vreme. Bio je hrabar, direktan i odmah je prelazio na stvar. Njegov verbalni stil ponekada lići na »spremi se, naciljaj, pucaj!« Ali kako je Petar sazrevao u Hristu, sve više je pogađao metu.

Da li je ikakvo ćudo što je Bog izabrao Petra da održi prvu propoved o Jevandelju? Bio je Dan pedesetnice u Jerusalimu. Petar i drugi apostoli bili su okruženi masom vernika, kada je Petar iskoraknuo i počeo da propoveda. On je, u stvari, bio prvobitni ulićni propovednik, a to je radio bez megafona.

Rekao im je ko je Isus. Onda je uperio prst direktno u njih i objavio da su oni ubili Isusa. Direktnije od ovoga ne može da bude. Optužio ih je za ubistvo. A oni su znali da su krivi. Mnogi koji su sada slušali Petra pre nekoliko sedmica nalazili su se u rulji koja je vikala: »Raspni Ga! Raspni Ga!« Pismo kaže, »A kad ćuše, ražali im se u srcu, i rekoše Petru i ostalim apostolima: Šta ćemo ćiniti, ljudi braćo?« (Dela 2,37). I veran sebi Petar im je rekao šta da urade, direktnim izrazima: »Pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje greha; i primićete dar Svetog Duha« (Dela 2,38). Oko tri stotine njih je upravo to i uradilo. Petrov direktni stil bio je baš ono što im je bilo potrebno.

Neki ljudi ćekaju hrabre, direktne hrišćane koji neće okolišati. Da li biste vi mogli da budete ti hrišćani? Da li je vaš stil govorenje istine, potpune istine i ništa osim istine? Da li ste nestrpljivi kada neko previše okoliša? Neka Bog oblikuje i koristi vašu lićnost tako da budete uspešni kada je potrebno da budete direktni.

3. Stil svedoćenja, ćovek koji je rođen slep: Jovan 9

Poslednji stil o kojem ćemo danas govoriti je stil svedoćenja u evanđelizmu. Ovaj stil jednostavno znaći da govorite ono što je Isus uradio za vas. Ćini mi se da stil svedoćenja odgovara svima. Svako od nas ima svedoćanstvo ili iskustvo koje može da isprića jer je Isus uneo veliku promenu u naš ćivot. Ipak, neki od nas su možda veštiji u prićanju priće o svom spasenju. Ili možda imamo neke naroćite stvari da isprićamo jer je Isus ućinio nešto dramatićno u našem ćivotu.

U Jevanđelju po Jovanu nalazi se dobar primer nekoga ko je koristio stil svedočenja u evangelizmu. Dopada mi se ovaj određeni primer čoveka koji je rođen slep jer on nije morao mnogo da zna o Isusu da bi bio uspešan evanđelista.

Ne znamo toliko o ovom slepom čoveku koliko o Petru ili Pavlu, ali znamo da ga je Isus izlečio. Evo kako se to dogodilo. Isus je objavio narodu: »Ja sam svetlost svetlu.« Da bi to dokazao, okrenuo se čoveku koji je bio rođen slep. Isus je pljunuo u prašinu i napravio malo blata. Namazao je blatom čovekove oči i zatim rekao: »Idi umij se u banji siloamskoj. Otide, dakle, i umi se, i dođe gledajući« (Jovan 9,7).

Možda mislite da su se svi radovali sa ovim čovekom. Ali grešite. Jevrejske vođe su se razgnevile zbog pažnje koju je Isus primao zbog ovog zadivljujućeg čuda. Pronašli su ovog čoveka i naredili mu da prestane da govori ljudima šta je Isus uradio. Rekli su: »Daj Bogu slavu; mi znamo da je čovek ovaj grešan« (Jovan 9,24).

Pogledajte sada koliko je jednostavno bilo svedočanstvo ovog čoveka. Odgovorio je: »Je li grešan ne znam; samo znam da ja bejah slep, a sad vidim« (Jovan 9,25).

Ovaj čovek nije bio spreman za neki teološki argument. Intelektualni pristup nije odgovarao njegovom stilu. Niti je on bio direktan kao Petar. Ali ako pročitate ostatak devetog poglavlja Jevanđelja po Jovanu, videćete da je ovo kratko i jednostavno svedočanstvo bilo toliko uspešno da je izluđivalo jevrejske vođe. Teško je prepirati se sa nekim koga je promenio susret sa Isusom Hristom.

Da li je Isus uneo promenu u vaš život? Da li imate iskustvo koje možete da ispričate? Nije potrebno da to bude neka dramatična priča. Postoje ljudi koji žive oko vas i rade sa vama koji treba da čuju o toj promeni koju je Isus uneo u naš život. Da li vam je prijatno kao čoveku koji je bio rođen slep da govorite drugima kako je Bog promenio vaš život? Vaše iskustvo može da bude snažno oruđe u propovedanju Jevanđelja.

6. Subota, 6. jun 2020.

RIMSKI PUT

Rimljanima 8,33–39

Čitanje biblijskog teksta: Rimljanima 8,33–39

»Ko će optužiti izbrane Božije? Bog koji pravda? Ko će osuditi? Hristos Isus koji umre, pa još i vaskrse, koji je s desne strane Bogu, i moli za nas? Ko će nas rastaviti od ljubavi Božije? Nevolja li ili tuga? Ili gonjenje? Ili glad? Ili golotinja? Ili strah? Ili mač? Kao što stoji napisano: Za Tebe nas ubijaju vas dan, drže nas kao ovce koje su za klanje. Ali u svemu ovome pobeđujemo Onog radi koji nas je ljubio. Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, Ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar može nas rastaviti od ljubavi Božije, koja je u Hristu Isusu, Gospodu našem.«

Uvod

Poznata vam je izreka: »Svi putevi vode u Rim«. Ona potiče iz činjenice da su Rimljani gradili prave, trajne puteve koji su povezivali veći deo Evrope i delove Azije.

Rimski put o kojem danas govorimo je jednostavan način za iznošenje Jevanđelja, koristeći tekstove samo iz Poslanice Rimljanima. Pavle nam je dao odličnu mapu puta koji vodi u spasenje.

Krenućemo niz Rimski put čitajući dva stiha iz trećeg poglavlja.

1. Naše stanje

Rimljanima 3,10: »Kao što stoji napisano: Ni jednog nema pravednog.«

Rimljanima 3,23: »Jer svi sagrešiši i izgubili slavu Božiju.«

Ne događa se baš često u svakodnevnim razgovorima da koristimo reči kao što su opravdanje i greh, pa je možda potrebno malo objašnjavanja. Pravednost znači da smo ispravni pred Bogom. Greh znači da nismo savršeni.

Mnogi ljudi ne misle o sebi kao o grešnicima. Ljudi su skloni da misle da je grešnik neko ko je moralno degradiran, opasan i nasilan, ili jednostavno odvratan. Oni razmišljaju kako oni sami nisu loši. Ali niko ko ima zdrav razum ne misli za sebe da je savršen. A ako

niste savršeni u svakom delu, reči i misli, onda vas Biblija opisuje kao grešnika. Isus je rekao: »Budite savršeni kao što je savršen vaš Otac nebeski.« Ali da li je savršenost realan cilj?

Razmišljajte o tome na ovaj način: ako gađate strelom neku metu, vaš cilj biće sredina mete. Možda ćete se osećati sasvim dobro ako uopšte pogodite metu, ali u gađanju lukom i strelom, jedini savršeni pogodak nalazi se u samoj sredini mete. Ili ste savršeni u svakom pogotku, ili ste neuspešni. A prema Svetom pismu, svi bez izuzetka su promašili metu.

Pokažite mi košarkaša koji nikada nije napravio faul i uspeva da ubaci svaku trojku. Pokažite mi fudbalera koji pogađa gol svaki put kada dobije loptu. Pokažite mi igrača golfa koji pogađa svaku rupu kada god to poželi. Niko to ne može da uradi! Niko nije savršen, ni jedan jedini čovek. Svi su pogrešili. Svi su grešnici.

Pogledajte šta Rimljanima 6,23 kaže o posledici greha: »Jer je plata za greh smrt. [...]« Najsmrtonosniji ubica na svetu nije srčano oboljenje ili rak ili AIDS ili ratovi. Greh je epidemija koju niko ne može da izbegne. Ta bolest greha uvek je smrtonosna, nema izuzetaka.

2. Božje rešenje

Kada bismo se zaustavili ovde, Rimski put bi bio slepa ulica bukvalno. Ali Rimljanima 6,23 odmah ima spasonosno skretanje.

»Jer je plata za greh smrt, a dar Božji je život večni u Hristu Isusu Gospodu našem« (Rimljanima 6,23).

Rimljanima 5,8 objašnjava: »Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bejasmu grešnici umre za nas.«

Želim sada da zamislite da se nalazite u sred nekog filma koji govori o nekoj velikoj katastrofi. Zamislite da ste upravo saznali da će ogromni meteor sledeće nedelje uništiti naš kontinent. Nijedno prevozno sredstvo ne funkcionise. Vlada ne može da pomogne. Vojska ne može da pomogne. Svaki čovek je prepušten sebi. A postoji samo jedan način da se spasite: da otplivate u Afriku.

Svi se ređaju na obali. Olimpijski plivači stoje pored ljudi iz staračkog doma. Neki snažno počinju. Drugi jedva da su stupili u more pre nego što su potonuli. Ali niko neće uspeti sam da prepliva toliku razdaljinu. Na kraju i najjači će umreti u moru, baš kao i najslabiji.

Isto tako, niko od nas ne može sam da stigne na Nebo. Zato je Isus došao da nas spasi. Kada je Isus umro na krstu za naše grehe, sagradio je most koji može tamo da nas odvede. Most je na raspolaganju svima i to besplatno. Ali on neće imati nikakvu korist ukoliko ne odlučite da ga pređete.

3. Naš odgovor

Isto tako, Isus nudi spasenje kao besplatni dar. Ali od njega nema nikakve koristi ukoliko ne odlučite da ga prihvatite. Potreban je odgovor koji nas vraća nazad na Rimski put.

Rimljanima 5,1: »Opravdavši se, dakle, verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svog Isusa Hrista.«

- **Vera: polaganje vere u Boga**

Ljudi imaju razne vrste svakakvih definicija za reč vera. Za neke, to je neka maglovita vrsta pozitivnog razmišljanja. »Moja vera će mi pomoći.« Pitanje je, »Tvoja vera u šta?« Da ostanemo kod analogije o mostu, to bi bilo kao da neko kaže: »Moja vera će mi pomoći«, a ne obraćaju pažnju na most i nastavljaju da gacaju po vodi.

Za druge, vera je više određena. Oni možda kažu: »Ja verujem u Boga.« Čak možda kažu, »Verujem da je Isus Božji Sin.« Ali oni su sićni plivačima koji kažu: »Da, verujem da tamo postoji veliki most«, a onda nastave da se muče plivajući.

Spasonosna vera znači da ćete izaći iz vode i hodati po mostu. To je takva vrsta vere koja vodi ka delu. Spasonosna vera uvek vodi ka promeni. Rimljanima 2,4 daje ovo upozorenje: »Ili ne mariš za bogatstvo Njegove dobrote i krotosti i trpljenja, ne znajući da te dobrotu Božija na pokajanje vodi?«

- **Pokajanje: odvratanje od greha**

Spasonosna vera vodi ka pokajanju. Pokajanje jednostavno znači ostavljanje naših greha i okretanje ka Spasitelju. To je svesna odluka da verujemo i budemo poslušni.

- **Priznanje: pozivanje Boga**

Rimljanima 10,9.10: »Jer, ako priznaješ ustima svojim da je Isus Gospod, i veruješ u srcu svom da Ga Bog podiže iz mrtvih, bićeš

spasen. Jer se srcem veruje za pravdu, a ustima se priznaje za spasenje.«

Rimljanima 10,13: »Jer koji god prizove ime Gospodnje spašće se.«

Da li ste ikada bili na nekom venčanju kada propovednik kaže: »Da li uzimaš ovu ženu da bude tvoja zakonska supruga?« a mladoženja odgovara: »Hej, to se tebe ne tiče. To je lična stvar između mene i nje.« To nikada ne može da prođe. Bez zakletvi nema ni venčanja.

Priznanje je za spasenje isto što i zakletva za brak. Kada uzmete Hrista kao svog Spasitelja, ne možete to da čuvate kao tajnu. Svojim srcem verujete i svojim ustima priznajete, što rezultira spasenjem.

• **Krštenje: poistovećivanje sa Hristom**

Rimljanima 6,3–5 daje divan opis još jednog dela koje je povezano sa verom. »Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista, u smrt Njegovu krstismo se? Tako se s Njim pogrebosmo krštenjem u smrt da kao što usta Hristos iz mrtvih slavom Očevom, tako i mi u novom životu da hodimo. Jer kad smo jednaki s Njim jednakom smrću, bićemo i vaskrsenjem.«

Prilikom krštenja, mi se poistovećujemo sa smrću, sahranom i vaskrsenjem Isusa Hrista. Krštenje je slika spasenja. Odlazak ispod vode predstavlja smrt našeg starog života i, baš kao što je Hristos ustao iz mrtvih, mi izlazimo iz vode da živimo novim životom. Krštenje označava demarkacionu liniju između našeg starog i novog života. Pogledajte šta nam Poslanica Rimljanima govori o starom i novom životu:

Lokacija u Rimljanima	Stari život	Novi život u Hristu
5. poglavlje	Dete Adamove rase	Član Božje porodice
6. poglavlje	Rob grehu	Hristov sluga
7. poglavlje	Venčan sa zakonom	Hristova nevesta
8. poglavlje	Um na telu	Um na duhu

Ali krštenje nije kraj, već početak. Mi nismo samo Hristovi vernici, već i Njegovi sledbenici.

• Slediti Hrista: živeti novim životom

Rimljanima 12,1 kaže: »Molim vas, dakle, braćo, milosti Božije radi, da date telesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo.«

Krštenje je divan način da ponudite svoje telo kao živu žrtvu. Verujete vašim srcem. Priznajete vašim ustima. Krštenjem nudite celog sebe Bogu – duh, dušu i telo. Zatim nastavljate da dajete sebe Bogu svakog dana.

Rimljanima 12,2 kaže: »I ne vladajte se prema ovome veku, nego se promenite obnavljanjem uma svog, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija.«

Naš život vere obuhvata obnavljanje našeg uma nazad Bogu tako što ćemo sebe ponuditi Bogu kao živu žrtvu. Mi to činimo svakog dana, tako da naša veza sa Bogom ostaje sveža i nova tokom čitavog našeg života.

Naša poslednja stanica na Rimskom putu govori o obećanjima koja je Bog dao svakome ko prihvati Njegovu ponudu spasenja.

4. Božje obećanje

Rimljanima 8,1: »Nikakva, dakle, sad nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu.«

Nema osude kada jednom prihvatite Isusa kao svog Spasitelja. Niko od nas ne sledi Isusa savršeno, čak i nakon obraćenja. Ali nije potrebno da se pitate da li stvarno pripadate Bogu jer to ne zavisi od vas. Mi ne polažemo veru u sebe, već u Njega. Mi zavisimo od Njega jer je On na našoj strani.

Rimljanima 8,31.32: »Ako je Bog s nama, ko će na nas? Koji, dakle, svog sina ne poštede, nego ga predade za sve nas, kako, dakle, da nam s Njim sve ne daruje?«

Ne moram više da se pitam da li je Bog na mojoj strani. On je uvek na mojoj strani. Kada se sledeći put osetite zabrinuto, beznadežno ili poraženo, setite se da je Bog na vašoj strani.

Osmo poglavlje Poslanice Rimljanima puno je ohrabrenja koja vredi naučiti napamet. U stvari, voleo bih da vas pozovem da svakog dana naredne sedmice čitate Rimljanima 8.

Zaključak

Takođe bih voleo da vas pozovem da postanete evanđelisti. Ponesite beleške o Rimskom putu kući. Koristite ih da planirate sopstven način prezentacije Jevanđelja.

Nije potrebno da kažete sve što sam ja danas rekao. Izaberite ilustracije koje želite da upotrebite. Podvucite stihove u Bibliji, ili ih zapišite na listu papira koji ćete nositi sa sobom. Nikada ne možete da znate kada će se pojaviti prilika da iznesete Jevanđelje.

Dragi prijatelji, nadam se da svi putujete Rimskim putem.

- Da li ste shvatili da ste grešnik koji mora da se pomiri s Bogom?
- Da li razumete da vam Bog nudi spasenje, besplatno, verom u Isusa Hrista?

Možda se danas nalazite na raskrsnici. Ako je to slučaj, nemojte da propustite priliku da odgovorite na poruku Jevanđelja.

III tromesečje

7. Subota, 4. jul 2020.

BOG KORISTI OBIČNE LJUDE: LIDIJA

Dela 16,14.15

Danas želim da otvorimo Biblije i istražimo kako je jevanđelje ušlo u Evropu uz pomoć jedne poslovne žene po imenu Lidija. Molim vas da otvorite Dela 16. poglavlje. Apostol Pavle putuje sa ekipom sluga kako bi preneo odluke koje su donete na posebnom zasjedanju održanom u Jerusalimu. Oni idu od jednog do drugog grada, posećujući crkve koje su organizovali i organizujući nove. Ali onda iznenada sva vrata počinju da se zatvaraju pred njima.

Iz Lidijinog života možemo da izvučemo četiri pouke koje zatim možemo da primenimo na svoj život.

1. Tražite otvorena vrata

Bog koristi zatvorena vrata da bi nas doveo u situaciju da prenesemo Njegovu poruku ljudima koje je On već pripremio da je čuju. U 6. stihu vidimo da je Sveti Duh zatvorio vrata za Aziju. »A kad prodoše Frigiju i galatijsku zemlju, zabrani im Duh Sveti govoriti reč u Aziji.« Zapazite da im je Sveti Duh »zabranio« da propovedaju u Aziji. »A kad dođoše u Misiju hteše da idu u Vitiniju, i Duh ne dade.« Zapazite da im u 7. stihu Sveti Duh ponovo ne dozvoljava da uđu. Vrata su se dva puta zatvorila i Pavle nije razumeo zašto jer je smatrao da je dobro da uđe u ove zajednice. Pretpostavljam da je

Pavle bio razočaran, možda čak obeshrabren, kada su se ova vrata zatvorila.

Da li ste se ikada našli u sličnoj situaciji? Postoji jedna izreka, »Ako želite da nasmejete Boga, ispričajte mu svoje planove.« Ponekada nam se nešto čini veoma blizu, ali kada pokušamo da krenemo, vrata nam se zalupe pred nosom: prodaja kuće je otkazana u poslednjem trenutku, mesto koje ste želeli na poslu dobio je neko drugi, lekar vam je rekao da vaše zdravlje nije onakvo kako ste zamišljali... Umesto da se naljutite ili postanete očajni, pokušajte da to posmatrate kao Božji način koji vas iz ljubavi skreće na drugi put. *Evo jednog principa: otkrijte gde Bog radi i tamo Mu se pridružite. To je mnogo Bolje nego da radimo ono što želimo i onda tražimo da On to blagoslovi.*

Umesto da se nervira, Pavle pokušava da spava i u 9. stihu doživljava viziju o jednom čoveku iz Makedonije, koji ga moli > »Dođi u Makedoniju i pomoz nam.« Kada je video ovu viziju, »odmah« su se spremili da krenu. Evo principa: Bog često otvara put kada Mu se mi sklonimo s puta. Kada čekamo, Bog radi. Psalam 38,15: »Jer Tebe, Gospode, čekam, Ti odgovaraj za mene, Gospode, Bože moj!«

Pogledajte Dela 16,12: »A odande u Filibu, koje je prvi grad zemlje Makedonije. [...]« Filiba je bila rimska kolonija, iako je geografski bila odvojena od Italije. Pavle i njegova ekipa stigli su u ovaj grad očekujući da pronađu čoveka koji se pojavio u viziji. Zamišljam kako su polako postajali zabrinuti jer u tom mestu nisu mogli da pronađu nijednog vernika, ali ipak, 12. stih završava se rečima: »U onom gradu ostasmo nekoliko dana.« Ovo je dobar princip kada čekate da se vrata otvore. Nemojte toliko da žurite. Čekajte na Božje vreme.

Trinaesti stih govori nam da su u subotu izašli iz grada i sišli do reke kako bi pronašli mesto za molitvu jer su mislili da će se ljudi tamo okupljati. Čak i u Vavilonu, Božji narod bi se okupio pored reke kada nisu mogli da se skupljaju nigde drugde. Proverite Psalam 137,1: »Na vodama vavilonskim sedasmo i plakasmo opominjući se Siona.«

Možda je ovde potrebno nešto više informacija. Prema jevrejskom zakonu, sinagoga je mogla da se organizuje ako je postojalo deset muškaraca koji bi se posvetili da dolaze na bogoslužjenje. Ali pošto u Filibi nije postojao kvorum posvećenih muškaraca, jedna grupa žena sastajala se pored reke da se moli. Da bi situacija bila još

komplikovanija, na lukovima izvan Filibe pisalo je da je zabranjeno donositi bilo kakvu nepriznatu religiju u grad. To bi možda moglo da objasni zašto se ovo molitveno bogoslužje održavalo van grada.

2. Neka Božje mesto postane prioritet

Pogledajte sada prvu polovinu trinaestog stiha: »A u dan subotni iziđosmo iz grada k vodi gde beše bogomolja. [...]« Važno je biti blizu vode jer su Jevreji ritualno prali ruke pre molitve. Ove žene okupile su se da recituju Svete spise, da čitaju iz Zakona i proroka, da razgovaraju o onome što su pročitale, da se mole. Prijatelji, nemojte da umanjujete ono što se događa kada se molimo. Kada se nalazimo u stavu iščekivanja, Bog će nam otvoriti vrata. Ova mala grupa uvek je bila spremna da sasluša putujućeg učitelja koji nudi objašnjenje Pisma. Tačno to je Pavle sa svojim saputnicima uradio u drugoj polovini trinaestog stiha: »Sedavši govorismo k ženama koje se behu sabrale.« To se događa u maloj grupi koja proučava Bibliju, ljudi sednu zajedno i jedni drugima govore iz pisma. Ohrabrujem vas da organizujete ovakve grupe što pre.

Četrnaesti stih: »I jedna bogobojazna žena, po imenu Lidija, iz grada tijatirskog, koja prodavaše skerlet, slušaše. Lidija je poticala iz grada koji je bio poznat po pravljenju ljubičaste boje i verovatno je bila zadužena za ogranak u Filibi. Ljubičasta je bila boja careva i ova odeća se veoma tražila jer je predstavljala statusni simbol. To bi danas bilo kao Armani odelo ili sat Roleks ili torba Guči. Ipak, većini Jevreja bi njen posao bio skandalozan jer se ljubičasta boja dobijala od školjki, koje su se smatrale nečistima. Proizvodnja ljubičaste boje zahtevala je drobljenje hiljada školjki kako bi se dobio samo jedan ili dva metra tkanine.

Iako je ova trgovkinja bez sumnje bila uspešna poslovna žena, ona je slušala, što znači da je bila privučena. Reč »slušanje« označava trajni proces koji ukazuje na to da je ona ispitivala duhovne stvari. Ako pažljivo slušamo, čućemo šta nam Bog govori. Ako sanjarimo ili mislimo o nečem drugom, možemo da izgubimo ono što Bog pokušava da nam kaže.

Takođe zapazite da je ona bila »bogobojazna« žena. To znači da je bila neznaboškinja koja je odlučila da sledi judaizam i iskreno je

tražila duhovnu istinu. Bila je bogobožna, ali ne još i obraćena. Ona je znala za Boga, ali Ga nije stvarno poznavala. Molila se, ali još nije otkrila Božju svrhu u svom životu.

Očigledna je činjenica da se Lidija, zauzeta poslovna žena, nije odrekla sastajanja sa drugima subotom. Možda je mogla duže da spava jer joj je to bio jedini dan za odmor, ili je mogla da se bavi papirologijom u svojoj kancelariji. Umesto toga, ona je poslušala savet iz Jevrejima 10,25: »Ne ostavljajući skupštinu svoju, kao što neki imaju običaj, nego jedan drugog savetujući, toliko većma koliko vidite da se približuje dan sudni.« Na tom sastanku sa drugima mogla je da sretne Boga na stvarni način. Ako želite da vam Bog postane stvarniji, onda načinite prioritet od važnosti molitve i zajedničkog bogoslužjenja.

3. Prođite kroz otvorena vrata.

Dok je slušala reči ovih glasnika, »Gospod otvori srce njeno da pazi na reči Pavlove«. Reč »otvori« znači širom otvoriti, slično onome što se događa kada novorođenče dođe na svet. Spurdžon je dodao dubinu ovome kada je rekao: »Onaj koji je načinio katanac dobro zna koji mu ključ odgovara.« Dopada mi se zajednica koju ovde vidim između Božjeg delovanja i ljudske odgovornosti. Bog je otvorio vrata njenog srca, ali On je to učinio dok je ona slušala Njegovu Reč. Uvek se radi o Bogu, zar ne? Pravimo grešku kada kažemo »Odlučio sam da sledim Isusa« ili »Izabrao sam Isusa«. Ništa takvo ne bismo mogli da uradimo da Bog nije otvorio naše srce kako bismo mogli da odgovorimo. Isaija 50,5: Gospod Gospod otvori mi uši, i ja se ne protivih, ne odstupih natrag.« Jovan 6,44: »Niko ne može doći k meni ako ga ne dovuče Otac koji me posla. [...]« Bog otvara vrata i mi prolazimo kroz njih.

Pavle i njegovi saputnici bili su verni u slušanju Oca dok su tražili one koji su otvoreni, i pronašli su Lidiju, koja je tražila duhovnu istinu. Bog je sve to omogućio, a ipak izabrao je da upotrebi glasnike koji će preneti Njegovu poruku kako bi ova bogobožna žena postala član Njegove porodice.

Bog suvereno deluje iza svih scena, čak i kada toga nismo svesni. Razmislite kako je Bog u tom preciznom trenutku sastavio Lidiju i

Pavla. Ona je bila iz Tijartire, zapadne Turske, i Bog ju je doveo u hiljadama kilometara udaljenu Filibu. Mogla je da pokuša da prodaje svoju tkaninu u Korintu ili da otvori prodavnicu u Atini, ali Bog ju je doveo u Filibu. Pavle je pokušao da ide u Tursku, ali bio je sprečen u tome i doveden u Filibu. Bog je uredio susret pored reke kako bi Lidija mogla da čuje poruku od Pavla i obrati se. Ako pogledate kartu, čini se da bi bilo lakše, jeftinije i brže da je Pavle jednostavno otišao u Tijartiru da propoveda Lidiji. Ali Bog je imao druge planove. Bog često tako radi, zar ne?

Bog je najveći evanđelista. Nekoliko godina kasnije, kada je Pavle pisao crkvi koju je Lidija pomogla da se pokrene, on je veoma jasno u Filibljanima 2,13 rekao: »Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što Mu je ugodno.« Naša odgovornost je da jednostavno propovedamo Božju Reč kada god za to imamo priliku. Božji posao je da otvara srca. Da li poznajete neke »bogobojazne« ljude? Kažite im da je Bog više zainteresovan za zajednicu nego za religioznost. Svuda oko nas postoje ljudi koji traže Boga i ne mogu da Ga pronađu u raznim religioznim ritualima. Obratite im se. Služite im. Sedite i razgovarajte s njima. Posređujte za njim. Pozovite ih da se pridruže vašoj maloj grupi. Možda i sada među nama sede neki bogobojazni ljudi koji još nisu započeli zajednicu sa Hristom.

4. Pokažite spoljašnji dokaz unutrašnje promene

Posle Lidijinog obraćenja, petnaesti stih kaže da su se ona i njen dom »kristili«, verovatno u istoj reci pored koje su se sastajali. Na osnovnom nivou, krštenje je spoljašnje prikazivanje unutrašnje odluke. Kada se obratila, Lidija nije gubila vreme da se poistoveti sa svojim Spasiteljem. Redosled Dela apostolskih je jasan: verujte i krstite se. Evo još jednog primera iz Dela 2,41: Koji dakle rado primiše reč njegovu krstiše se. [...]«

Krštenje pomaže da se naša vera pokrene iz privatnosti u javnost. Kada se krstimo, mi javno pokazujemo, na veoma vidljiv način, da je naša želja da budemo potpuno predani, potpuno posvećeni i nepogrešivo poistovećeni sa Hristom.

Kada prođete kroz vrata spasenja, postojaće spoljašnji dokazi o unutrašnjoj promeni. Naš tekst pokazuje nam dve stvari koje se događaju odmah nakon obraćenja.

- Izražavanje vere kroz krštenje
- Pružanje gostoprimstva

Dopada mi se Lidijina skromnost u 15. stihu: »Ako mislite da ja verujem Gospoda [...]« Pošto joj je Gospod otvorio srce da veruje, ona se javno kroz krštenje identifikovala kao vernik i zatim je otvorila vrata svog doma radi gostoprimstva kada je rekla: »Uđite u moju kuću i živite.« Vidite li kako su se, kada se njeno srce jednom otvorilo, otvorila i vrata njenog doma? Ona je primila poruku u svoje srce i sada prima glasnike u svoj dom. Luka dodaje da ih je naterala da koriste njen dom kako bi putujućoj ekipi mogla da obezbedi odmor i hranu, nije htela da prihvati »ne« kao odgovor. Gostoprimstvo je tada bila strateška misija, a isto to važi i danas. Kada Bog otvori naše srce, mi moramo da otvorimo naš dom. Evo dobrog pitanja o kojem treba da razmišljamo: da li su vrata mog doma otvorena? Ako nisu, možete li da smislite način na koji svoj dom možete da otvorite ljudima?

Lidijine životne pouke

1. Kada Bog otvori vrata spasenja, prođite kroz njih. Prijatelji, da li ste pokušavali da živite »bogobožnim« životom, ali niste sigurni imate li zajednicu sa Isusom? Slušajte Gospoda, i kada On otvori vaše srce, odgovorite Mu. Vi ste ovde baš sada radi nekih otvorenih vrata. Došli ste u ovu crkvu iz određenog razloga. Vreme je da primimo spasenje sada i da prođemo kroz vrata. U Jovanu 10,9 Isus kaže: »Ja sam vrata; ko uđe kroza me spašće se, i ući će i izići će, i pašu će naći.«

2. Kada Bog zatvori neka vrata, prođite kroz ona koja otvori. Bog će otvoriti put kada Mu se mi sklonimo s puta. Kada su se zatvorila jedna vrata, otvorila su se druga za Pavla i njegove saputnike i oni su prošli kroz njih. Koja vrata su vam upravo sada zatvorena? Umesto da pokušavate na silu da ih otvorite, verom tražite od Boga da otvori neka druga. Da li u nekom području vašeg života sada postoje neka otvorena vrata, ali vi niste voljni da prođete kroz njih? Odlučite sada da ćete krenuti verom i proći kroz njih.

3. Pomozite drugima da prođu kroz otvorena vrata tako što ćete težiti da osvajate duše. Zapazite kako su to radili Pavle i njegova ekipa. Oni su bili...

Namerni. Oni su išli tamo gde su se nalazili religiozni ljudi. Tražite načina da namerno budete s ljudima koji ne poznaju Isusa.

To će možda značiti pridruživanje nekoj organizaciji, druženje sa drugim roditeljima, ili ne odlaziti tako brzo s posla kada možete da razgovarate sa nekim. Procenite svoju karijeru, svoje međuljudske odnose i svoja interesovanja, carstva radi.

Lični. Oni su seli sa ženama. Ponekada je Pavle ustajao na tržnicama i propovedao, ali ovoga puta je seo. Kasnije je njegova ekipa odvojila vreme da boravi u Lidijinoj kući, gde su mogli da podučavaju nove vernike. Služba uvek mora da bude lična. Neki od nas treba da uspire i da obrate više pažnje na prijateljstva s ljudima. Nema običnih ljudi. Nikada nećete razgovarati sa običnim smrtnikom. Retko ko je zainteresovan za druge. Ako vam je njihova priča stvarno zanimljiva i ako pokažete staranje prema njima, oni mogu da se otvore prema vama i požele da čuju vašu priču o Hristu.

Razgovorljivi. Oni su razgovarali sa njima. Zapazite da im nisu propovedali niti su se prepirali oko politike ili pokušavali da isprave Lidijine običaje. Propoved ovde ne bi odgovarala. Neko je rekao:

»Ispričajte priču i uvijte je u jevanđelje.«

Hristologični. Oni su mogli da pričaju o brojnim stvarima, ali usmerili su se na Hrista. Kada god razgovaramo s nekim, treba da tražimo načine da temu razgovora usmerimo ka Hristu.

Porodični. Nemojte da propustite ono što može da se dogodi čitavoj porodici, pa čak i proširenoj porodici, kada se samo jedna osoba obrati Hristu. Mislim da se to dogodilo misionarima koji su boravili u Lidijinom domu, oni su upoznali druge članove porodice i svedočili su im. Molite se da čitave porodice dođu Hristu i slede Njegov put. Ako jevanđelje ne prodre u svaki dom, onda neće mnogo uticati na naše društvo. Spurdžon je rekao: »Svaki dom treba da bude Božji dom, a u svakom domu treba da postoji crkva.«

Čovek iz Makedonije pozivao je misionare da dođu i Bog je upotrebio zatvorena vrata da bi svoje glasnike pokrenuo ka otvorenim. Bog često otvara put kada Mu se mi sklonimo s puta. Koji plač danas čujete? Da li čujete očajanje kod svojih saradnika? Svojih suseda? Da li čujete plač izgubljenih u sopstvenoj porodici? Prođite danas kroz vrata koja vam Bog otvori.

8. Subota, 1. august 2020.

USPEŠNI EVANGELIZAM

Dela 15,36–16,5

Da li poznajete nekoga ko ne može mirno da sedi? Uvek moraju nešto da rade. Čak i kada sede, mrdaju nogom!

Apostol Pavle je bio takav... On je uvek morao da propoveda ili svedoči ili podučava ili posećuje. Mogao je da se udobno smesti u velikoj crkvi u Antiohiji, ali on to nije učinio. Sve dok su postojali ljudi koje je još trebalo obratiti, noge ga nisu držale na jednom mestu.

On nije crkvu posmatrao kao parking, već kao odskočnu dasku!

Ovo je početak Pavlovog drugog misionarskog putovanja i videćemo neke osnovne uspešnog evangelizma.

»A posle nekoliko dana reče Pavle Varnavi: Hajde da se vratimo i da obidemo braću po svim gradovima po kojima propovedasmo reč Gospodnju kako žive. A Varnava htjede da uzmu sa sobom Jovana prozvanog Marka. Pavle pak govoraše: Onog koji nas je odustao u Pamfiliji i nije išao s nama na delo na koje smo bili određeni, da ne uzimamo sa sobom. Tako postade raspra da se oni razdvojiše, i Varnava uzevši Marka otplovi u Kipar. A Pavle izbravši Silu izide predan blagodati Božjoj od braće. I prolazaše kroz Siriju i Kilikiju utvrđujući crkve. Dođe pak u Dervu i u Listru, i gle, onde beše neki učenik, po imenu Timotije, sin neke žene Jevrejke koja verovaše, a oca Grka; Za njega dobro svedoča-hu braća koja behu u Listri i u Ikoniji. Ovog namisli Pavle da uzme sa sobom; i uze ga, i obreza Jevreja radi koji behu u onim mestima: jer svi znahu oca njegovog da beše Grk. I kad prolazahu po gradovima, predavaše im da drže uredbe koje urediše apostoli i starešine u Jerusalimu. A crkve se utvrđivahu u veri, i svaki dan bivaše ih više.«

1. Pravi nagon

Danas bismo rekli »poriv«. Neki ljudi su jednostavno vođeni porivima, neki imaju strast prema novcu, neki prema slavi. A Pavlova strast bila je da osvaja izgubljene.

Korinćanima 9,16: »Jer ako propovedam jevanđelje, nema mi hvale: jer mi je za nevolju; i teško meni ako jevanđelja ne propove-

dam.« On kaže: »Nemojte me tapšati po leđima zato što sveodčim i objavljujem i propovedam [...] moram to da radim! To mi je u kostima!« On kaže da za njega svedočenje nije mogućnost, dopiranje do izgubljenih nije predlog, za njega je to zapovest! On je bio strastven u tome. Druga reč za to je oduševljenje. Ne možemo da pogrešimo sa oduševljenjem. Ono nam pomaže da uradimo sve i to mnogo bolje. Kološanima 3,23: »I sve šta god činite, od srca činite kao Gospodu, a ne kao ljudima.«

Nikada ne možete da budete previše oduševljeni.

Ilustracija: Jedan čovek je možda imao previše oduševljenja. Prodavao je ribu na pijaci u gradu Njujorku. Imao je jako dobar dan i prodao je skoro svu ribu. U stvari, u buretu mu je ostala samo jedna mala riba. Zatvarao je svoju tezgju kada je naišla jedna žena i rekla: »Želela bih da kupim jednu veliku ribu mužu za večeru.« On je pogledao u svoje bure i tu malu ribu. Izvadio ju je i stavio na tezgju, »Može li ova?« »Prilično je mala,« odgovorila je. »Imate li neku drugu?« On je uzeo ribu, bućkao je po buretu, ponovo izvadio i upitao, »A ova?« »Još je mala«, rekla je. Probao je po treći put i skupivši sve oduševljenje koje je mogao da pronađe, rekao je, »O, pogledajte ovu!« Odgovorila je, »Pa, sve su prilično male... Ma, uzeću sve tri!«

Ali duhovno govoreći, ne možemo da imamo previše oduševljenja.

Suprotno duhovnoj strasti je duhovno spavanje.

Rimljanima 13,11: »I znajući ovo vreme da je već čas došao da ustanemo od sna; jer nam je sad bliže spasenje nego li kad verovasm.«

On govori o duhovnom snu i u pravu je. Crkva spava u bučnoj sobi punoj izgubljenih ljudi. Velika većina u našem gradu ne poznaje Hrista kao svog Spasitelja. Ali mi prolazimo pored njih u prodavnicama, na poslu, na ulici i hodamo u snu! Na ovoj planeti živi 6 milijardi ljudi, ali većina je duhovno mrtva. A tu je manjina nas koji bi trebalo da budemo duhovno živi, ali nalazimo se u nekoj vrsti uspavanosti. U najboljem slučaju, duhovno se spitičemo! Povremeno se slučajno spotaknemo preko nekog grešnika i tu i tamo spasimo nekoga. Ali vreme je da se probudimo! Zamislite samo šta bismo mogli da uradimo uz malo oduševljenja. Živi! Budni! Spremni! Oduševljeni!

Evo nekih naših prethodnika iz Svetog Pisma:

Jona, on je bio dobar spavač. Spavao je snom nebrige. Bog mu je rekao da propoveda zlim Asircima u Nineviji, a on je otišao u suprotnom pravcu. Ukrcao se na brod i legao da spava. San nebrige. Nije se radilo o tome da li ga je bilo briga što će oni otići u smrt. On je ŽELEO da Bog kazni ove ljude! Mogli bismo da se nerviramo zbog onoga što je Jona uradio, ali šta je sa nama? Zar mi ne spavamo snom nebrige? Da li nas je briga? Kada bismo videli da gori kuća našeg suseda, odmah bismo potrcali po crevo ili da zovemo vatrogasce, zar ne?

Još jedan biblijski primer duhovnog spavanja:

Petar, Jakov i Jovan u Getsimanskom vrtu, oni su spavali snom nepripremljenih. Isus je vodio najtežu bitku u svom životu. Suočavanje sa sotonom pre tri godine u pustinji nije bilo ništa u poređenju sa ovim! Isus je znao da Ga kroz nekoliko sati očekuje krst, na kome će On bukvalno postati greh! Bio je u iskušenju da to ne dozvoli i tražio je od tri svoja najbolja prijatelja da pođu s Njim i da se mole. Rekao je svom unutrašnjem krugu: »Ne mogu da objasnim kako se osećam ili šta me očekuje, jer nikada ne biste mogli da razumete očajanje u mojoj duši. Samo znam da mi je potrebno da pođete sa mnom i da se molite.« Kakva prednost! Životna prilika da se mole sa Božjim Sinom u času Njegove najveće potrebe. Ali šta su oni uradili – zaspali su! Ponašali su se kao da nemaju pojma šta se događa. Možda nisu osetili da će ono što će se dogoditi zauvek promeniti istoriju. Radilo se o životu i smrti, rizikovana je večnost! A oni su zaspali snom nepripremljenih. Tri godine su sledili Isusa. Sve je vodilo ka ovom trenutku, a kada su imali priliku da se direktno uključe i pomognu, oni su odlučili da spavaju! Ponovo, možemo da se nerviramo kada pričamo o tim ljudima, ali šta je sa nama? Koliko vernika upravo sada u svom srcu prepoznaje da se radi o njima? Svi mi imamo prilike, ali ih ne koristimo jer se ne osećamo spremnima. Ali radi se o večnosti. Događaju se velike stvari, ali ipak, propovednici izlaze na propovedaonicu nepripremljeni, učitelji u subotnoj školi, vođe mladih i dečji učitelji jednostavno odlučuju da nisu spremni i ne daju ništa od sebe. Oni spavaju snom nepripremljenih! Verujem da je Božje delo najvažniji posao na svetu i da je potrebno da se pripremimo.

Samson, gde je on zaspao? U Dalilinom krilu! On je spavao nesvesnim snom. Kada je jednom otkrio izvor svoje snage, izgubio je silu,

ali to nije znao. Došli su Filisteji dok je spavao i skočio je na noge da ih otera kao uvek do tada, ali Biblija kaže, »jer ne znaše da je Gospod odstupio od njega«. On je spavao nesvesnim snom. On je imao previše samopouzdanja i bilo mu je previše udobno! Nikada ne smemo da mislimo: »Nema potrebe da se molimo, Bog svakako blagosilja.« »Ne moramo da posećujemo i pozivamo ljude, oni će sami doći kroz vrata!« »Imamo dosta novca u banci, ne moramo da zavisimo od Boga!« Niko ne bi smeo ovako da misli, ali često se tako ponašamo.

Ilustracija: Pre nego što je Titanik udario u ledeni breg, primio je 5 telegrafskih upozorenja o ledenim bregovima, ali sve ih je zane-mario. Posada i kapetan su imali previše pouzdanja u slavu koja je okružavala ovaj novi brod. Pre nego što je porinut, ljudi su govorili:

»Čak ni Bog ne može da potopi ovaj brod!« Trideset i pet minuta posle poslednjeg upozorenja oni su tonuli, a istorija posadu karakteriše kao »kriminalno samozadovoljnu«.

Prva suština za uspešni evangelizam je strast ili oduševljenje, i potrebno je da se probudimo u ovaj hitni čas!

2. Pravi prioritet

Apostol Pavle je imao pravi prioritet. On je znao da je glavno da se drži glavnog... Previše lako skrećemo s puta! Glavno je osvajanje duša. Sve ostalo je podložno tom cilju.

Pavle nikada nije zaboravio da je Isus Hristos bio rođen da umre, da vaskrsne iz mrtvih, da spasi ono što je izgubljeno. On nije došao da Mu služe, već da služi i dao je svoj život radi ovog prioriteta!

Čarls Spurdžon je rekao: »Ako će grešnici biti osuđeni, onda neka barem skoče u smrt preko vaših tela. A Ako propadnu, neka propadnu s našim rukama oko njihovih kolena, dok ih molimo da ostanu. Ako smrt mora da se dogodi, neka niko ne ode tamo neupozoren.«

3. Prava prezentacija

16,4.5: »I kad prolažahu po gradovima, predavaše im da drže uredbe koje urediše apostoli i starešine u Jerusalimu. A crkve se utvrđivahu u veri, i svaki dan bivaše ih više.«

Morate da budete oduševljeni, morate da imate prioritet, ali najvažnije, morate da imate pravu poruku. Sramote nas neki kultovi koji

imaju više strasti i prioriteta od nas. Kakvu god da imaju sramotnu poruku, oni je komuniciraju!

Prava poruka je spasenje samo blagodaću, kroz veru, samo kroz Isusa Hrista, plus ništa, minus ništa (15,11).

To je prava poruka, a kada to udružite s ljubavlju, ljudi će se obraćati. Psalam 126,5.6: »Koji su sa suzama sejali, neka žanju s pevanjem.

Ide i plače koji nosi seme da seje; poći će s pesmom noseći snopove svoje.«

Ilustracija: Fani Krozbi, čuvena slepa pesnikinja, napisala je mnogo pesama. Kada je ostarila, posetila je jednu misiju u gradu Njujorku. Stala je pred masu beskućnih zavisnika od droge, muškaraca alkoholičara. Rekla je: »Da li među vama postoji neki mladić koji nema majku?« Jedan mladić je stidljivo podigao ruku. Objasnio je da je umrla dok je on još bio veoma mali. Pozvala ga je da dođe napred. Snažno ga je zagrlila i poljubila u obraz. To je toliko dirnulo njeno srce da je to veče otišla kući i napisala sledeće reči: »Spasite one koji propadaju, brinite se za umiruće, zgrabite ih iz zamke greha, plaćite za onima koji greše, podignite pale, kažite im za Isusovu moć da spasi.«

Posle mnogo godina jedan poznati pevač Ajra Sanki, je pevao za Dvajta Mudija u Sent Luisu. Pre pesme ispričao je priču o Fani i kako je ta pesma nastala. Dok je pričao, jedan sredovečni čovek je poskočio i povikao, »To sam bio ja! Ja sam bio mladić o kome je pisala. Poljubila me je. Nikada to nisam mogao da zaboravim.« Objasnio je da je zbog toga postao hrišćanin i to je ojačalo njegov život.

Kada uzmemo pravu poruku i udružimo je s ljubavlju, ljudi će se obraćati. Moramo da imamo pravu strast i vreme je da se probudimo. Moramo da imamo pravi prioritet, vreme je da prve stvari stavimo na prvo mesto. Moramo da imamo pravu prezentaciju, pravu poruku.

9. Subota, 5. septembar 2020.

TRKA ZA KOČIJAMA

Dela 8,26–39

Uvod

Ova istinita priča je jedno vreme kružila internetom. Jedan mladić je upravo krenuo kući posle proučavanja Biblije sredom uveče.

Dok je sedeo u svom automobilu, molio se, »Gospode, večeras smo proučavali kako si govorio Samuilu. Da li se i danas obraćaš ljudima? Kada bi mi se obratio, ja bih se potrudio da te poslušam.« Dok se vozio kući prolazio je pored jednog ugla na kome se nalazila prehrambena prodavnica, kada je jedan snažan glas u njegovoj glavi rekao: »Kupi 3 litre mleka!« Pritisnuo je kočnice, parkirao se i upitao,

»Jesi li to Ti, Gospode?« »Kupi 3 litre mleka!« ponovio je glas u njegovoj glavi. »Ovo je ludo«, pomislio je. »Ali, ako jeste Gospod, rekao sam Mu da ću poslušati. Uostalom, mleko uvek dobro dođe.«

Kupio je mleko i krenuo kući kada je ponovo začuo glas: »Skreni u ovu ulicu i zaustavi se.« Oklevajući, učinio je to i upitao se, »Jesam li ja to poludeo?« Ponovo ga je glas podstakao: »Odnesi mleko u onu kuću.« Mala kuća u nizu bila je mračna; bilo je kasno i činilo se da stanari spavaju. Mladić je sramežljivo pokucao na vrata. Onda je video kako se otvaraju vrata jedne osvetljene sobe. Jedan čovek je otvorio prednja vrata i zurio u njega. Drhćući, mladić je rekao: »Ne znam zašto, ali osećao sam da treba da vam donesem malo mleka.« Čovek je zgrabio mleko i potrčao niz hodnik uzvikujući nešto na španskom. Jedna mlada žena sa bebom došla je do vrata dok su joj niz lice tekle suze. Služeći se lošim engleskim jezikom, objasnila je: »Nismo imali novca da kupimo mleko za svoju bebu, pa sam se molila i tražila od Boga da pošalje anđela sa mlekom. Jesi li ti anđeo?«

Mladić je objasnio taj čudni poriv da donese mleko u njihovu kuću. Pre nego što je otišao, dao im je sav novac koji je imao u novčaniku. Otišao je slaveći Boga i zahvaljujući Mu što i danas govori ljudima, ako samo slušamo Njegov glas!

Dela 8 nam govore o još jednom čoveku koji je pre skoro 2.000 godina poslušao anđela, a kasnije i Božji Duh, koji je davao naizgled

veoma čudna uputstva. Hajde da proučimo Filipovu neobičnu avanturu u Delima 8,26–35.

»A anđeo Gospodnji reče Filipu govoreći: Ustani i idi u podne na put koji silazi od Jerusalima u Gazu i pust je. I ustavši pođe. I gle, čovek Arapin, uškopljenik, vlastelin Kandakije carice arapske, što beše nad svim njenim riznicama, koji beše došao u Jerusalim da se moli Bogu, pa se vraćaše, i sedeći na kolima svojim čitaše proroka Isaiju. A Duh reče Filipu: Pristupi i prilepi se tim kolima. A Filip pritrčavši ču ga gde čita proroka Isaiju, i reče: A razumeš li šta čitaš? A on reče: Kako bih mogao razumeti ako me ko ne uputi? I umoli Filipa te se pope i sede s njim. A mesto iz pisma koje čitaše beše ovo: Kao ovca na zaklanje odvede se, i nem kao jagnje pred onim koji ga striže, tako ne otvori usta svojih. U Njegovom poniženju ukide se sud Njegov. A rod Njegov ko će iskazati? Jer se Njegov život uzima od zemlje. Onda uškopljenik odgovori Filipu i reče: Molim te, za koga ovo govori prorok? Ili za sebe ili za koga drugog? A Filip otvorivši usta svoja, i počevši od pisma ovog, pripovedi mu jevanđelje Isusovo. Kako idahu putem dođoše na nekakvu vodu; i reče uškopljenik: Evo vode, šta brani meni da se krstim? A Filip mu reče: Ako veruješ od svega srca svog, možeš. A on odgovarajući reče: Verujem da je Isus Hristos Sin Božji. I zapovedi da stanu kola, i siđoše oba na vodu, i Filip i uškopljenik, i krsti ga. A kad iziđoše iz vode, Duh Sveti pade na uškopljenika, a anđeo Gospodnji uze Filipa, i više ga ne vide uškopljenik; nego otide putem svojim radujući se.«

1. Pripremljeni grešnik

Najpre, u 27. stihu vidimo pripremljenog grešnika. Hajde da kažemo da je to bila veoma važna osoba. Upoznajemo se sa uškopljenikom iz Etiopije koji je imao sav autoritet Carice Kandakije. Ona mu je poverila sve svoje finansije. Od bivšeg roba, postao je njen lični poslovni menadžer, blagajnik i poverenik.

Mogli bismo takođe da kažemo da je ovaj uškopljenik bio veoma religiozna osoba. On je putovao čak iz svoje zemlje u Africi, kroz Egipat, duž Mediteranske obale do Jerusalima. Tražio je pravog Boga. Sigurno je isprobao mnoge afričke religije. Naravno da je ispitao mnoge egipatske bogove. Prošao je pored hananejskih bogova u Filistiji i Gazi. Ali kada je stigao u Jerusalim, otkrio je da je

judaizam samo prazna ljuska religija. Bog je uklonio svoje prisustvo pre vavilonskog ropstva; čak je tada nestao i Njegov kovčeg iz hrama. Nažalost, vraćao se onakav kakav je došao: prazan, i dalje gladan Hleba života i žedan Vode života. Mogli bismo da kažemo da je ovaj uškopljenik bio veoma spremna osoba. Božji Duh je delovao na njega kako bi stvorio Bogom oblikovani vakuum u njegovom srcu koji je samo Bog mogao da popuni. Sada je Bog imao obavezu da odgovori na njegov poziv jer je Bog obećao Jeremiji da će Ga oni koji iskreno traže uvek i pronaći. Tako, vidimo čoveka koji je veoma uticajan i važan; on zapoveda i bude tako; on može da kupi sve što poželi; ali nije zadovoljan jer je izgubljen i nesređen pred Bogom. On je tražio Boga, ali neće moći da Ga pronađe ukoliko ga neko ne povede. Možda to opisuje vas: imate mnoge blagoslove u životu i tražili ste zadovoljstvo u svemu što novac može da kupi, ali nikada nećete moći da ga pronađete ukoliko ne sretnete Boga u Isusu Hristu.

Ili ste možda hrišćanin koji je bio toliko preokupiran svojim ličnim životom, pa nije gledao oko sebe da vidi sve ljude koji traže Boga. Oni su svuda, a isti Duh koji je vas doveo do Isusa pokušava da i njih približi; ali oni ne znaju kako da Ga pronađu. Videćete ih kako eksperimentišu sa kultovima i lažnim religijama, slušaju radio ili TV evanđeliste, ili čitaju Bibliju, ali ne razumeju šta čitaju.

Potreban im je neko ko će se lično postarati da pojuri za njihovim kočijama i kaže im da je jedini način da ostvare trajni mir lična, svakodnevna zajednica sa Isusom. Hajde da se malo tu zadržimo. Kada se kočije zaustave na parkingu ispred naših crkava, šta oni otkrivaju? Da li nalaze još praznih rituala koji ne zadovoljavaju stvarno njihovu težnju za ličnom zajednicom sa Stvoriteljem, ili nalaze kako je Božji Duh živ i stvaran među iskrenim ljudima vere? Isus je rekao: »Podajte im vi neka jedu!« Hrišćani imaju franšizu Hleba života. Ako ga ne delimo, svet nikada neće upoznati puninu spasenja.

2. Podstaknuti osvajač duša

Hajde da sada pogledamo drugi sastojak u spasenju i svedočenju: podstaknutog osvajača duša. Druga ličnost u našoj priči je Filip. Pretpostavljam da je on već bio dovoljno star da bi mogao da se penzionise. Verujem da je bio na raspolaganju Bogu. Setite se, mi ne govorimo o apostolu Filipu, već o jednom od prvih 7 đakona koji su

imenovani u Delima 6. Ovaj Filip je bio laik, ali je bio na raspolaganju da čuje ono šta Bog želi da uradi. Mnogi od nas su previše zauzeti i Bog ne može da nam skrene pažnju. Mislimo na našu porodicu, posao, a ponekada smo toliko zauzeti u crkvi da nismo na raspolaganju da poslušamo Boga. Šta je sa vama? Da li ste na raspolaganju ako Bog želi da odnesete mleko nekoj njegovoj siromašnoj deci?

To je čudesni deo priče. Filip je već imao velikog uspeha propovedajući o Isusu Samarjanima. Možete, a čitate u prvim stihovima ovog poglavlja da su se Samarjani obraćali. Crkva u Jerusalimu je čak poslala odbor da proveri šta se događa u Samariji. Ali Gospod je poslao anđela da kaže Filipu da napusti ovo uspešno delo i ode u pustinju.

Da sam to bio ja, plašim se da bih možda rekao: »Ali Gospode, ovo Samarjansko probuđenje ne može da se nastavi bez mene! Sigurno ne želiš da napustim ovako nacionalno uspešnu evangelizaciju! Pogledaj koliko ovde ima potencijala za krštenja, zgrade i budžete!« Ipak, Božji razlozi su drugačiji od naših. Njemu su uvek potrebni ljudi, žene i mladi koji će poslušati bez pitanja.

Verujem da je Filip takođe bio na raspolaganju i uškopljeniku. Filip očigledno nije bio rasista jer je živeo među Samarjanima koje su Jevreji smatrali nižom rasom. Možda je on bio jedini koga je Bog mogao da pronade ko je bio spreman da ide i propoveda crnom čoveku iz Etiopije. Filip je takođe bio spreman. Bio je spreman da ide gde god ga Bog pošalje. Mogao je da uputi mnogo izgovora da ne ide: »Gospode, sigurno ne želiš da prekršim protokol; ja nisam propovednik; ne mogu tek tako da pridem tom službeniku i očekujem da me on posluša. Uostalom, Gospode, vidiš li koliki su oni telohranitelji? A pogledaj mene: Nisam ni obučen da se sretmem s dostojanstvenicima. Pored toga, ti pešadini trče pored njegovih kočija, a ja ne mogu da održavam korak s njima. Mislim da bi neko drugi to bolje uradio. Šta će biti ako je on svađalački raspoložen? Znaš da se plašim da svedočim jer će me možda pitati nešto što ne znam, a onda ću se osramotiti!« Da li vam to zvuči poznato?

Ipak, Filip to nije učinio. On je bio spreman da osvaja duše. Filip je odmah poslušao Gospoda. Setite se da on nije gledao kako uškopljenik dolazi prema njemu, carska kočija ga je prošla jer su oboje išli prema jugu. Kada je kočija sa svojim dostojanstvenikom prošla

pored Filipa, on je čuo kako uškopljenik čita iz Isaije. Sveti Duh ga je podstakao, »To je tvoja prilika! Pojuri za kočijama!«

3. Značajni tekst

Naš treći sastojak je važan tekst iz Svetog Pisma. Uškopljenik je čitao iz Isaije 53. Ovo poglavlje objašnjava spasenje, takođe govori i o žrtvi. Govori o jagnjetu koje čuti dok ga vode na zaklanje za žrtvu. Ovaj uškopljenik je možda prinio jagnje u Jerusalmu, ali to nije bila odgovarajuća žrtva za njegove grehe.

Ovaj odlomak iz Isaije takođe govori o usamljenosti. Treći stih govori kako je ovo ljudsko jagnje doživelo poniženje i usamljenost. Osmi stih kaže: »Od teskobe i od suda uze se, a rod Njegov ko će iskazati?« jer je umro pre nego što je dobio naslednike. Uškopljenik je mogao da se poistoveti sa tim jer je kao rob, doživio poniženje kako bi bio bezbedan na caričinom dvoru. On je živio sa poniženjem znajući da nikada neće moći da ima dece.

Ali ovo proročanstvo takođe govori o Spasitelju. Šesti stih kaže:

»Svi mi kao ovce zadosmo, svaki nas se okrenu svojim putem, i Gospod pusti na Nj bezakonje svih nas.« Ova ljudska žrtva je umrla da bi uzela naše grehe. To je uškopljenik tražio! Zato je pitao Filipa o čemu se tu radi.

4. Lično spasenje

Kao četvrto, možemo da vidimo lično spasenje. Kada je Filip počeo da objašnjava tekst i propovedao o Isusu, uškopljenik je poverovao i obratio se. Ovo lično spasenje uškopljenika sadržavalo je najmanje dve stvari. Najpre, tu je bilo verovanje i svedočanstvo.

Uškopljenik je došao do jednostavnog kraja svoje životne potrage. On je jednostavno poverovao u jevanđelje i bio je spasen. Zatim je posvedočio o svojoj veri u Isusa. Bio je toliko zadužen zbog svog spasenja da bi uradio bilo šta da poslušava Boga. Isus je rekao: »Ako me volite, slušajte me.«

Kada su došli do neke oaze, uškopljenik je upitao Filipa šta ga sprečava da se krsti. Vidite, pre nego što je krenuo na ovo dugačko putovanje u Jerusalm niko mu nije rekao da, čak iako prihvati judaizam, nikada neće moći da bude jevrejski prozelit. Samo neznabošci

bez deformiteta mogli su da budu uvedeni u judaizam. On nije bio kvalifikovan zbog svog fizičkog nedostatka! Prema tome, njegovo pitanje je bilo veoma važno, »Evo vode, šta brani meni da se krstim?« Kako je divno što je Filip rekao: »Ako veruješ od svega srca svog, možeš. A on odgovarajući reče: Verujem da je Isus Hristos Sin Božji.«

Uškopljenik je otišao radujući se. Trideset deveti stih kaže da je poslušao Pismo i krstio se, i zatim otišao svojim putem radujući se. Verovatno je želeo da zahvali Filipu. Ali kada ga je Filip krstio i kada su izašli iz vode, pogledao je okolo, a Filipa nije bilo. Sveti Duh ga je odneo na drugo mesto gde je bio potreban ovaj neustrašivi osvajač duše.

Hrišćanska tradicija nam kaže da je uškopljenikov prvi obraćenik bila sama carica Kandakija. Mnogo godina kasnije, kada su prvi misijonari došli u Etiopiju, otkrili su naprednu crkvu koju je organizovao ovaj uškopljenik.

Zaključak

Uškopljenik je pronašao pravu veru kada je pronašao onoga koji poziva: »A koji pije od vode koju ću mu ja dati neće ožedneti doveka; nego voda što ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život večni.« Dalje nam je obećano ako dođemo Isusu u veri, pokajemo se zbog svojih greha i verujemo da će nam On oprostiti, sve će postati novo i počinjemo iz početka s Bogom.

Taj isti Isus, koji nas spasava kada Ga pozovemo, želi da tu dobru vest ispričamo svima. Pojurite sve kočije koje možete da pronađete! Idite na životne puteve i tražite ljude kojima je potreban Isus. Mnogi će vas odbiti, ali mnogi će poslušati. Oni se nadaju da će neko potrčati za njihovom kočijom ili doneti im mleko jevanđelja. Hoćete li danas poslušati Gospoda?

IV tromesečje

10. Subota, 3. oktobar 2020.

DUHOVNA SPASENJA

Jovan 4,1–10

Bila je spašena dva puta. Dva puta, dva potpuna stranca, donela su odluku da je spasu, i to u roku od dva dana. Nije loše, zar ne? Zvala se Keli Mur, što vama baš ništa ne znači. Ne poznajete Keli Mur, ali možda ste čuli nešto od onoga što se dogodilo tog dana kada je bila spašena po prvi put. Keli Mur je bila stujardesa za Er Floridu. Avion u kojem je letela bio je Boeing 737. Još određenije, bio je let Er Florida.

Trinaestog januara 1982. godine Keli Mur je započela dan kao i uvek, ni ne pomišljajući šta će joj se dogoditi. Dva minuta posle poletanja, avion je počeo da gubi visinu i udario je u most na reci Potomak. Kada se Keli osvestila, nalazila se u ledeno hladnim vodama reke Potomak, držeći se za komad olupine, sa još petoro preživelih.

Da li ste čuli za ovaj događaj?

Jedan od preživelih koji se držao za taj komad olupine pomogao je Keli i ostalima da uđu u mrežu koju je spustio helikopter, jedno po jedno, pre nego što je sam podlegao hipotermiji i skliznuo pod površinu vode. Tako je bila spašena prvi put, od strane čoveka koga nikada nije upoznala, koji je kasnije bio identifikovan kao Arland Vilijams.

Dva dana kasnije Keli je ponovo bila spašena. Slušajte njene reči:

»Nekoliko dana kasnije, kada su me sa intenzivne nege premetili u običnu bolničku sobu, probudila sam se i ugledala kako iznad mene stoji medicinska sestra. Nasmešila se, prekrila moje prste svojom toplom, nežnom rukom i rekla: `Dete, mogla bih da upadnem u veliku nevolju zato što ti ovo govorim, ali Bog te voli, i spasio te je iz te nesreće s razlogom.` Podstaknuta mojim velikim interesovanjem, medicinska sestra je rizikovala svoj posao da bi mi ispričala o Isusovoj ljubavi. Dok je govorila kako je On umro za mene, ja sam Mu predala život. Po prvi put u životu osetila sam pravi mir. Kada sam se molila da prihvatim Hrista, zatražila sam od Boga da mi pokaže kako bih mogla još više da saznam o Njemu. Zнала sam da će mi odgovoriti.«

Spasila su je dva potpuna stranca u toku dva dana. Zašto? Koje kvalitete je Vilijams delio sa ostalim herojima o kojima čitamo u novinama, znate, onima koji spasavaju decu iz razbuktalih zgrada, vozače iz uništenih automobila, zaranjaju u ledenu vodu da spasu one koji tonu? Pa, sve su to obični ljudi koji su došli do važne tačke zaokreta i doneli izvanrednu odluku da izbave nekoga čiji je život u opasnosti. I uglavnom i sebe dovode u opasnost dok to čine. Slušajte šta je još Keli Mur rekla:

»Ne znam zašto me je Bog spasio iz reke Potomak tog dana kada su drugi umrli, ili zašto je odgovorio na moju očajničku molitvu za kontakt s Njim. Ali znam da je Bog koristio saosećajne, obične ljude da mi donesu Njegovu ljubav kada mi je očajnički bila potrebna. U svojoj bezgraničnoj milosti, On me je spasio, ne jednom, već dva puta.«

Isto tako mi treba da shvatimo da se oko nas vodi doslovna borba između života i smrti, svakog dana. Znaete da se neki ljudi u vašem susedstvu, vašoj porodici, na vašem poslu ili u vašem razredu, nalaze u opasnosti da će doživeti večnu smrt, a verovatno ni ne shvataju da im je potrebno izbavljenje.

Skoro svakog dana, ako smo otvoreni vođstvu Duha, dolazimo do evanđeoskih tačaka zaokreta. Donosimo odluke da li da im pomognemo i izbavimo od duhovne smrti ili da odemo drugim putem.

Isus se suočio sa takvim tačkama zaokreta. Jedan izveštaj iz Njegovog života ilustruje područja u našem životu na koja treba da obratimo pažnju. Jovan je to zapisao u svom Jevanđelju, četvrto po-

glavlje, 1–4: »Kad razume, dakle, Gospod da su čuli fariseji da Isus više učenika dobija i krštava nego Jovan (Isus pak sam ne krštavaše nego učenici Njegovi), ostavi Judeju, i otide opet u Galileju. A valjalo Mu je proći kroz Samariju.«

Bio je to rani period u Hristovoj službi i privlačio je pažnju verskih vođa. Pošto nije još želeo da se sukobi s njima, Isus je krenuo nazad u Galileju. Zapazite u četvrtom stihu da je On morao da prođe kroz Samariju. Ako pogledate neku biblijsku mapu, videćete da je put kroz Samariju bio najbliži put do Galileje, možda ćete pomisliti,

»Naravno da je išao kroz Samariju, to je najbliži put.« To je tačno, ali većina Jevreja nije tako putovala od Judeje do Galileje. Zašto? Zašto što su tu živeli Samarjani i zbog kulturološkog, etničkog, verskog i političkog neprijateljstva između Jevreja i Samarjana. Zato su se Jevreji i Samarjani držali podalje jedni od drugih, čak iako je to značilo zaobići Samariju u širokom luku. Čak i danas ljudi izbegavaju da prolaze kroz neka susedstva u kojima stanuju ljudi koji su drugačiji od njih.

Ali Isus je odlučio da putuje kroz Samariju, šta više, Biblija kaže,

»valjalo« Mu je proći, morao je da prođe tim putem, ne iz praktičnih razloga, već iz duhovnih. Prva stvar koju vidimo iz Isusovih postupaka jeste...

1. Da bismo duhovno izbacili nekoga, moramo da idemo tamo gde se ona/on nalaze.

Hajde da se suočimo s tim. Većina nas radije ne bi bila sa onima koji nisu hrišćani. Na kraju krajeva, mnogo je lepše družiti se s hrišćanima nego sa nevernicima. Mi obožavamo istog Boga, govorimo istim jezikom. Ne koristimo reči koje će druge izazvati da pocrvene, niti podvrgavamo jedni druge opasnostima pušenja i pića. I tako više volimo da se nalazimo u udobnom hrišćanskom društvu. Ali Isus je imao uravnoteženi život. S jedne strane, imao je ogromnu službu, želju da osvoji svet. S druge strane, imao je i malu službu, što je značilo da je odvajao vreme da se upozna i prijatelji sa izgubljenim ljudima, čineći to često nasamo. Ako želimo da duhovno izbacimo neke izgubljene ljude, onda moramo najpre da ih sretnemo. Da li

imate neke osobe koje su vam bili prijatelji pre nego što ste se obratili? Mnogi od njih su iskreni.

Ne govorim o tome da ljudi treba da postanu naši projekti. Ljudi znaju da li su nam važni ili samo tražimo još jednu rečku koju ćemo zarezati na našem crkvenom do vratku.

Isus se toliko družio sa neobraćenim ljudima da su Ga nazvali prijateljem grešnika. Pretpostavljam da je prošlo dosta vremena od kada je neko pomislio za nas da smo prijatelji grešnika.

Hajde da nastavimo s pričom. Jovan 4,6–9: »A onde beše izvor Jakovljevi; i Isus umoran od puta seđaše na izvoru; a beše oko šestog sahata. Dođe žena Samarjanka da zahvati vode; reče joj Isus; daj mi da pijem. (Jer učenici Njegovi behu otišli u grad da kupe jela.)« Žena se iznenadila jer su Jevreji odbijali da imaju bilo šta sa Samarjanima. Rekla je Isusu: »Kako ti, Jevrejini budući, možeš iskati od mene, žene Samarjanke, da piješ?«

2. Da bismo duhovno izbacili nekoga, potrebno je da sagradimo most

Drugim rečima, ne možete tek tako da pridete nekome i kažete:

»Hej, da li si čuo dobru vest, otići ćeš u smrt.« Isus je počeo da gradi most i to je učinio u četiri reči. Možda nam se ne čini da je traženje vode veoma uspešan početak, ali kada ga stavite u kulturno-ološki kontekst, taj jednostavni zahtev je bio veoma silan. Samim započinjanjem razgovora, Isus je srušio zid sličan Berlinskom.

Umesto da ne obrati pažnju na nju, Isus je upotrebio četiri dobro odabrane reči da bi joj pokazao da je prihvata. Otvorio je vrata za razgovor, što je joj je pokazivalo da mu je važna kao osoba. Uspelo je. Možete da vidite da je šokirana što je Isus uopšte zatražio vodu od nje.

Postoji mnogo ovakvih evanđeoskih tačaka zaokreta u našem životu i mi donosimo odluke da li ćemo proći kroz otvorena vrata ili jednostavno nastaviti svojim putem. Dok hodamo ulicom, možemo da zastanemo i upoznamo se sa novim susedom koji pere automobil, ili možemo da nastavimo da hodamo. Možemo da odvojimo pet minuta i upoznamo radnika u hemijskoj čistionici, ili možemo da

požurimo kući. Možemo da pozovemo saradnika na ručak, ili možemo da jedemo sa prijateljima hrišćanima.

Koliko mnogo puta požurimo pored takvih mogućnosti da se sretnemo sa neobraćenima?

Izgrađivanje ovih mostova u odnosima nije veoma teško, naročito ako poznajete ključ: slušanje drugih ljudi. To znači iskreno interesovanje za njih i postavljanje pitanja, otkrivanje o njihovom svetu. To je izražavanje iskrene radoznalosti o njihovoj životnoj situaciji.

Kada to radite, sigurno ćete pronaći neko zajedničko interesovanje koje ćete moći da upotrebite da produbite vaše poznanstvo, a istovremeno radite ono što je Isus uradio onog dana na studencu, utvrđujete nečiju vrednost i dostojanstvo tako što odvajate vreme da se iskreno povežete s njima. Prema kome u vašem životu možete da sagradite ovakav most? Možda je to osoba koja se upravo pridružila vašoj firmi i oseća se kao da tu ne pripada. Ili je to možda neko na sportskom terenu, ili neko s kim idete u školu.

Što se Isusa tiče, On je naumio da izgradi kratko prijateljstvo sa ženom na studencu, ali nije bio zadovoljan da samo ćaska. Hajde da vidimo šta se dogodilo dalje.

Jovan 4,9.10: »Reče Mu žena Samarjanka; kako ti, Jevrejin budući, možeš iskati od mene, žene Samarjanke, da piješ? Jer se Jevreji ne mešaju sa Samarjanima. Odgovori Isus i reče joj: Da ti znaš dar Božji, i ko je taj koji ti govori: Daj mi da pijem, ti bi iskala u Njega i dao bi ti vodu živu.«

Jovan 4,25.26: »Reče Mu žena: Znam da će doći Mesija koji se zove Hristos, kad On dođe kazaće nam sve. Reče joj Isus: Ja sam koji s tobom govorim.«

Isus je došao do treće tačke zaokreta kada je morao da donese odluku u deliću sekunde. Ta odluka je imala kritičnu važnost. Isus je izabrao da razgovor skrene na duhovne stvari jer je znao...

3. Da bismo nekoga duhovno izbavili moramo da budemo u stanju da je/ga dovedemo do bezbednosti

Od imperativne je važnosti da, ako gradimo povezanost kako bismo nekoga doveli Gospodu, postepeno moramo da počnemo da govorimo o duhovnim temama. Isus je doneo svesnu odluku da razgovor

skrene u duhovne vode. Mogao je jednostavno da popije vodu i završi na tome, misleći, »Pa, ona će videti moj način života.« Ali izabrao je da preduzme inicijativu i govori o višim stvarima. Zapazite da On nije koristio neku tešku teologiju ni doktrinu. Oni su do tada razgovarali o vodi, pa je upotrebio »Živu vodu« kao analogiju za Boga.

On je dirnuo njenu radoznalost i otkrivao je poruke onom brzinom kojom je ona mogla da ih prihvati. Ovde mi najčešće zabrljamo. Nismo baš sigurni kako da skrenemo razgovor ka duhovnim temama. Ponovo je ključ u slušanju. Kada slušamo i obraćamo pažnju i upoznamo osobu, pojaviće se prirodni otvor. Reći će vam da ih deca izluđuju pa ćete moći da kažete: »Znam kako je to, i mene moja izluđuju« ili možete da donesete odluku u deliću sekunde i kažete:

»Znaš, i moja deca umeju da budu prilično velika odgovornost, ali bila sam zadivljena onim što Biblija govori o vaspitanju dece.« Vrata su se otvorila, i možda u tom trenutku možete da nastavite nudeći neku hrišćansku knjigu o vaspitanju dece.

Otvori će se pojaviti ako smo spremni da ih primetimo i iskoristimo. Kada naiđu te odluke u deliću sekunde, duboko udahnite, verujte u Boga i krenite duhovnim putem.

Kada je Isus otvorio vrata carstva u razgovoru sa ženom, došao je do četvrte tačke zaokreta. Jovan 4,16–19: »Reče joj Isus: Idi zovni muža svog, i dođi ovamo. Odgovori žena i reče Mu: Nemam muža. Reče joj Isus: Dobro si kazala: Nemam muža; Jer si pet muževa imala, i sad koga imaš nije ti muž; to si pravo kazala. Reče Mu žena: Gospode! Vidim da si ti prorok.«

Sve do ovog trenutka žena je izgledala zainteresovano za ono što je Isus govorio, ali možda je bila malo skeptična i mislila kako je On malo čudan što priča o živoj vodi. Možda Ga nije ozbiljno shvatala. I tu je Isus došao do tačke preokreta i odlučio da iznese dokaz koji će podupreti Njegov kredibilitet.

4. Da biste nekoga duhovno izbacili, ona/on treba da imaju poverenje u svog izbavitelja

Ljudi ne žele da iskoče iz tiganja u vatru, ako je potrebno da se spasu, oni žele da se uvere da im nudite bolju varijantu od onoga u čemu su do sada bili. Oni žele da budu sigurni da lek nije gori od bolesti.

Ljudi ne očekuju da budemo stručnjaci za Bibliju ili apologetiku, ali žele da vide da je Isus uneo promenu u vaš život i žele da znaju kako se to dogodilo. Mnogo puta je rečeno, ali i dalje je istina kao i prvi put: »Možda ćete vi biti jedina Biblija koju će ljudi pročitati!«

Ljudi će želeći da vide šta to duhovno izbavljenje znači i potrebno je da to vide u vašem životu. Ako se ono što radite i način na koji živite ne razlikuje od ostatka sveta, onda kakve koristi?

Ako ljudi misle da Hristos nije uneo promenu u vaš život, onda su sigurni da to neće učiniti ni u njihovom. Ali kada vide razliku i kako se vaš život promenio nabolje, budite spremni jer nam je zato apostol Petar u 1. Petrovoj 3,15 rekao: »A budite svagda gotovi na odgovor svakome koji vas zapita za vaše nadanje.«

Konačna tačka zaokreta u priči dolazi kada je Isus ponudio doka-ze da je Mesija, i ona se vidi u ženinom odgovoru: Jovan 4,28–30:

»A žena ostavi sudove svoje i otide u grad i reče ljudima: Hodite da vidite čoveka koji mi каза sve što sam učinila: da nije to Hristos? Izidoše, dakle, iz grada i pođoše k Njemu.«

Žena Samarjanka je tako brzo donela svoju odluku da je ostavila dragocene krčage s vodom koje je nosila sve od grada i otrčala u grad da pozove ljude da dođu i sami čuju Isusa.

Ova žena je, nakon svog susreta sa Isusom, dovela masu duhovno izgubljenih ljudi. Šta nam to govori?

5. Oni koji su bili izbavljeni razumeju hitnost u spasavanju drugih

Možete li da se setite kako ste se osećali kada ste prvi put predali svoj život Isusu? Koliko ste bili oduševljeni? Koliko ste želeli da kažete drugima?

Kako je sada? Da li i dalje imate tu hitnost? Da li govorite: »Znam ljude koji moraju da dožive isto što i ja! Jednostavno moraju! Vreme ističe!« Ili je vaš najveći izgovor: »Neće to uspeti, odbiće me ili oteraću ih.« U svojoj knjizi »Rat i mir«, Lav Tolstoj kaže: »Izgubljeni smo zato što smo sebi rekli da smo izgubljeni.« Nemojte sebi da govorite da nećete uspeti. Umesto toga, oslonite se na silu Svetog Duha.

Dobra vest je što će se na Nebu naći mnogi ljudi kojima ste vi na neki način pomogli da tamo stignu. Loša vest je što će se u paklu naći ljudi kojima ste mogli da pomognete da se izbave, da ste samo iskoristili priliku. Jevanđelje Isusa Hrista ne može da ima osrednju važnost. Ono je ili od najveće važnosti ili uopšte nije važno. Šta je jevanđelje Isusa Hrista za vas? Da li je želja da ga propovedate ovde i širom sveta od najveće važnosti ili uopšte nije važna? Samo vi možete da odgovorite na to.

11. Subota, 7. novembar 2020.

PRIJATELJSTVO – KAKO?

Matej 7,7.8

Uvod

Često imamo časove iz matematike, stranog jezika, gramatike, istorije, itd. Postoje časovi o svemu što poželite. Mogli bismo da ih nazovemo praktičnim časovima jer nas uče osnove i načine za ostvarivanje nečega. Evo jednog primera onoga što bih nazvao praktični ateizam.

Ilustracija: Jedna mlada učiteljica sa očiglednim literarnim sklonostima objasnila je svom razredu koji se sastojao od mlađe dece da je ona ateista. Pitala je decu da li su i oni ateisti. Iako nisu stvarno znali šta je to ateizam, ali pošto su želeli da budu slični svojoj učiteljici, skoro svi su podigli ruke. Ipak, postojao je jedan izuzetak. Jedna slatka devojčica po imenu Lusi nije pristala uz gomilu. Učiteljica ju je upitala zašto je odlučila da bude drugačija. »Zato što ja nisam ateista«, odgovorila je devojčica.

Učiteljica je upitala, »Pa, šta si onda?« Lusi je odgovorila: »Ja sam hrišćanka.« Učiteljica se malo iznervirala i upitala Lusi zašto je hrišćanka.

»Pa, odrasla sam poznavajući Isusa. Moja mama je hrišćanka, moj tata je hrišćanin, i ja sam hrišćanka.«

Učiteljica je sada počela da se ljuti. Rekla je: »To nije nikakav razlog da budeš hrišćanka. Šta bi bilo da ti je mama zaostala, da ti je tata zaostao? Šta bi ti onda bila?« Zlobno se nasmešila, misleći da je osramotila devojčicu. »Onda,« rekla je Lusi, »Onda bih bila ateista.« Ateizam uopšte nema smisla. Zvezdani svemir, biljni i životinjski svet, ljudsko telo, novorođena beba, sve to i još mnogo toga uzvikuje jasno i glasno: postoji svemudri Stvoritelj koji se zove Bog!

Rimljanima 1,19: »Jer šta se može doznati za Boga poznato je njima: jer im je Bog javio.« Ne možete da budete jasniji od stvaranja! Ateizam stvarno nema smisla.

Svima nam je potrebno obrazovanje u životu. Ne moramo da znamo sve, ali potrebno je da znamo neke stvari.

Ilustracija: Ja ne bih mogao da napravim kućicu za psa, pa da mi život zavisi od toga. Na svu sreću, to nije važno. Nemam psa i ne planiram da ga nabavim, iako nemam ništa protiv pasa. Ipak, mogu da sastavim pristojnu propoved koja koristi ljudima. To mi je važno.

Svi mi treba da učimo ono što je važno u životu, ono što će biti na blagoslov drugima jer tako nam kaže Bog: da volimo jedni druge, da pomažemo jedni drugima, da utvrđujemo jedni druge. Jovan 13,34: »Novu vam zapovest dajem da ljubite jedan drugog, kao što ja vas ljubih, da se i vi ljubite među sobom.« Galatima 5,13: »Jer ste vi, braćo, na slobodu pozvani: samo da vaša sloboda ne bude na želju telesnu, nego iz ljubavi služite jedan drugom.« Galatima 6,2: »Nosite bremena jedan drugog, i tako ćete ispuniti zakon Hristov.«

Ilustracija: Neko je jednom rekao, »Kada ljudi služe jedni drugima, život više nije bez smisla.« Služba daje smisao životu.

Zvuči slično kao Isus koji je došao da nađe i spase izgubljene. Njegov život je bio daleko od beznačajnog. On je živio za ljude, a to moramo i mi.

Zato danas govorimo o prijateljstvu: traženju ljudi i njihovom usmeravanju ka Hristu, koji može da ih spase od greha.

Voleo bih da ovu propoved nazovem »Praktično prijateljstvo: osnovno planiranje misionorskog rada i prijateljstva sa drugima«.

1. Moramo da se molimo i verujemo
2. Moramo da nalazimo i dovodimo
3. Moramo da se sprijateljimo i slušamo

1. Moramo da se molimo i verujemo

Ilustracija: Jedan čovek je jednog dana otišao u crkvu, a propovednik je stajao na vratima i pozdravljao se. Pružio je čoveku ruku i povukao ga je sa strane. Rekao je: »Moraš da se pridružiš Gospodnjoj vojsci!« Čovek je odgovorio: »Pastore, ja već jesam u Gospodnjoj vojsci.« Pastor je nastavio, »Pa kako onda dolaziš u crkvu samo na Božić i Uskrs?« Čovek je prošaputao: »Ja sam u tajnoj službi.«

Jeste li dostojni poverenja? Da li ste odgovorni? Da li ste veran prijatelj? Na neke ljude jednostavno ne možemo da se oslonimo. Oni nisu odgovorni da dođu u crkvu, da stignu na vreme na posao, da urade posao, da budu prijatelj, itd. Da li vas Bog smatra vernim prijateljima? Njemu i drugima? 2.Timotiju 2,13: »Ako ne verujemo, On ostaje veran; jer se sam sebe ne može odreći.«

O čemu govori ovaj stih? Ako smo mi hrišćani neverni u nekim situacijama, moramo da upamtimo da je Bog uvek veran! Ako smo mi neuspešni, ne znači da će i On biti neuspešan! Čak i kada mi nismo verni, On jeste! Čak i ako mi ne dođemo, On će doći! Iako se mi ne molimo, On i dalje sluša!

Ilustracija: Jedna siromašna žena u jednom istočnjačkom gradu, požalila se Sultanu da su joj lopovi ukrali novac dok je spavala. »Zašto si spavala?« pitao je Sultan. »Moj gospodaru«, odgovorila je. »Spavala sam jer sam mislila da si ti uvek budan.«

BOG JE VERAN. Možemo uvek da verujemo našem Gospodu Bogu. Uvek. Prema tome, moramo da se molimo i verujemo, znajući da će On odgovoriti. Matej 7,7.8: »Ištite, i daće vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvoriće vam se. Jer svaki koji ište, prima; i koji traži, nalazi; i koji kuca, otvoriće mu se.« Jakov 1,5.6: »Ako li kome od vas nedostaje premudrosti, neka ište u Boga koji daje svakome bez razlike i ne kori nikoga, i daće mu se; Ali neka ište s verom, ne sumnjajući ništa; jer koji se sumnja on je kao morski valovi, koje vetrovi podižu i razmeću.« Ova dva stiha su jasna: možemo da tražimo od Boga i On će odgovoriti, ali moramo da Mu verujemo!

Ilustracija: Od školske dece u jednom subotno-školskom razredu zatraženo je da idu kući i te noći izađu u dvorište i prebroje zvezde, kao priprema za sledeću biblijsku pouku. Vratili su se sa raznim brojkama. Neki su rekli 100, neki 1000, neki milion. Jedan dečak nije rekao ništa. »Pa, koliko zvezda si ti izbrojao?« pitala ga je učiteljica. »Tri«, odgovorio je. Učiteljica je pitala, »Kako si mogao da vidiš samo tri zvezde?« Dečak je odgovorio: »Čini mi se da imam malo dvorište.« Potrebno nam je mnogo veće dvorište, mnogo više vere. Potrebno je da verujemo u svog velikog Boga i verujemo da će On odgovoriti na naše molitve, naročito kada se molimo za nešto što će Mu doneti čast i proslaviti Ga!

Potrebno je da se molimo da ljudi koje pozivamo odgovore na pozitivan način. Moramo da se molimo i verujemo da će Bog dirnuti njihovo i naše srce.

2. Moramo da nalazimo i dovodimo

Ilustracija: Jedan propovednik je rekao drugom: »Mislim da jedan propovednik mora mnogo da se priprema da bi propovedao u subotu ujutro.« Drugi propovednik je rekao: »Ne slažem se. Mnogo puta nisam imao pojma šta ću propovedati, a ipak sam izašao i propovedao. Nije to ništa!«

Prvi propovednik je odgovorio: »U pravu si što misliš da to nije ništa. Pričao sam sa tvojim đakonima i oni takođe misle isto za tvoje propovedi.«

Braćo i sestre, šta je potrebno da dovedemo ljude u crkvu? Propovedi koje motivišu? Nije neophodno. Dobro propovedanje je svako korisno, ali nije »lek za sve«.

Mislim da sve što radimo u svojoj crkvi treba da se obavlja na najbolji mogući način. Nije potrebno da budemo perfekcionista, ali treba da budemo dobri u svemu što radimo: u propovedanju, podučavanju, pevanju, pozdravljanju, itd. Ako dajemo sve od sebe, ljudi će biti privučeni u crkvu.

Naravno, ako ljudi ne znaju ništa o crkvi, kako će onda biti privučeni njoj?

Jovan 1,40–42: »A jedan od dvojice koji čuše od Jovana i idahu za Njim beše Andrija, brat Simona Petra; On nađe najpre brata svog Simona, i reče mu: Mi nađosmo Mesiju, koje znači Hristos. I dovede ga k Isusu. A Isus pogledavši na nj reče: Ti si Simon, sin Jonin; ti ćeš se zvati Kifa, koje znači Petar.«

Andrija je pronašao svog brata Simona i doveo ga Isusu. I mi moramo da nađemo ljude i da ih dovedemo u crkvu. To je toliko jednostavno!

Gde ćemo pronaći ove ljude? Pogledajte oko sebe. Ljudi su svuda. Svaka osoba ima daleko više kontakata nego što misli. Samo pomislite: članovi porodice, prijatelji s kojima se družite, saradnici na poslu, susedi, ljudi koji raznose stvari, poštari, smetlari, kasirke, prodavci, ljudi u banci, ljudi na pijaci, itd.

Mislim da nije teško pronaći ljude. Teški deo je da imamo dovoljno oduševljenja da pozovemo ljude da dođu u crkvu!

Andrija je rekao Simonu: »Mi nađosmo Mesiju!« Mislim da je bio uzbuđen zbog svog otkrića i želeo je da to podeli sa svojim bratom.

Kada se nečim oduševite, želite da to podelite sa drugima. Mislim da je to najteži deo u pozivanju ljudi u crkvu. Ako ne dovodite ljude u crkvu onda niste veoma oduševljeni.

Iskreno, ne znam kako neko ne može da bude dovoljno oduševljen zbog Hrista! Ako verujemo svim srcem da je On Spasitelj i da postoji večni život koji nam je na raspolaganju, zašto onda ne dovodimo više ljudi u crkvu? Potrebno je da pronađemo ljude i da ih dovedemo u crkvu i Isusu.

3. Moramo da se sprijateljimo i slušamo

Priče 18,24: »Ko ima prijatelja, valja da postupa prijateljski [...]«

Ilustracija: Popodnevna čajanka je bila veoma prijatna. Domaćica je obilazila goste, proveravala njihove potrebe. Rekla je jednoj ženi: »Da li uživate?« »Da«, odgovorila je žena, »ali uživam samo u sebi!«

Kako da se sprijateljimo s ljudima? Jedan od sigurnih načina na koje se NEĆEMO sprijateljiti jeste da budemo usmereni samo ka sebi. Ljudi koji su usmereni samo ka sebi neće osvojiti prijatelje i uticati na druge.

Teško je pobediti sebe tako da pokazujemo iskreno interesovanje za druge. »Ja« je velika prepreka koju moramo da savladamo. Potrebno je mnogo molitve, koncentracije i truda. Ako ne radite na tome, onda se to neće ostvariti. Ovo važi i za savlađivanje sebičnosti.

Evo kako se nećete sprijateljiti s ljudima: Nemojte se smešiti. Nemojte slušati druge. Nemojte se ponašati kao da vas drugi interesuju. Nemojte da gledate u ljude. Mislite samo na sebe.

Kako da se sprijateljimo s ljudima? Budite sveti, ali nemojte da preterujete. Budite ono što jeste. Zaboravite na sebe i posvetite se drugima. Slušajte. Izgovarajte ljubazne reči.

Priče 12,25: »Briga u srcu čovečijem obara; a dobra reč razveseljava.«

Priče 15,23: »Raduje se čovek odgovorom usta svojih, i reč u vreme kako je dobra!«

Ljudi u našem svetu su gladni. Oni su gladni pažnje, privrženosti i ljubavi. Oni su gladni za ljudima koji pokazuju iskreno staranje prema njima, a mi to moramo da radimo, ako želimo da crkva raste.

Ilustracija: Henri Noven, poznati duhovni pisac, otišao je u jedan manastir na odmor. Monasi su poštovali zavete ćutanja i ovaj odmor je trebalo da posluži za razmišljanje i molitvu. Ali Novena je nešto zadržao i kasno je stigao u manastir te hladne, kišovite noći. Pozvonio je kada su već skoro svi otišli na spavanje, i dočeka ga je jedan monah. Toplo ga je pozdravio, uzeo njegov mokri kaput, odveo ga u kuhinju i napravio mu čaj. Pričali su dugo i Noven je počeo da se opušta. Ali znao je da bi trebalo da ovaj monah poštuje zavet ćutanja, pa ga je konačno upitao, »Zašto si ti spreman da sediš i pričaš sa mnom?« Monah je odgovorio: »Od svih dužnosti hrišćanske vere, i od svih pravila mog reda, ništa nije važnije od gostoprimstva.«

3. Jovanova 8: »Mi smo, dakle, dužni primati takve, da budemo pomagači istini.«

Zaključak

Moramo da uradimo sve što je moguće da osvojimo ljude za Hrista i Njegovu crkvu.

1. Moramo da se molimo i verujemo
2. Moramo da nalazimo i dovodimo
3. Moramo da se sprijateljimo i slušamo

Rimljanima 10,1: »Braćo! Želja je mog srca i molitva k Bogu za spasenje Izrailja.« Koja je vaša želja u životu? Nemojte prebrzo da odgovorite na ovo pitanje!

Braćo i sestre, naša najveća želja u životu treba da bude da svi upoznaju i okuse Hrista. Molim vas da to postane vaša želja, vaš cilj u životu, jer ste sledbenici Isusa Hrista.

12. Subota, 5. decembar 2020.

KAKO DA SVEDOČITE I UŽIVATE U TOME

Jovan 2,1–11.

Istinita priča: Otac jedne devojčice spasio ju je nakon što je upala u odvod za kišnicu i plutala podvodnim kanalom 46 metara, do reke. Ispričao je kako ona nije disala kada ju je izvukao iz vode.

Leona Bakster, koja je imala 3 godine, igrala se u jednoj barici vode kada je nestala. Upala je u nepokriveni odvodni kanal i putovala 46 metara, sve dok nije bila izbačena u reku.

Njen otac je ugledao kaput koji je ličio na njen kako pluta u reci.

Onda je shvatio da je to Leona.

Leona je dobro reagovala na prvu pomoć i potpuno se oporavila. Ne čujemo svakog dana ovako dobre vesti. Duhovno govoreći, život mnogih ljudi propada u »kanale za odvod« i ljudi koji tonu ne mogu da spasu sami sebe. Potrebno je da ih neko spasi i vrati u život.

Jedino mi imamo moć da ih spasimo. Jedino Isus može da im vrati život. To je dobra vest.

Ko zna gde bismo mi danas bili da nije bilo ljudi koji su došli da nas spasu ili da nam donesu dobru vest koja nas je spasila?

Često se govori o vrednosti prve pomoći, kako treba da znamo i imamo hrabrosti da je upotrebimo u hitnoj situaciji. Naročito kada je neko izvučen iz vode ili je doživeo srčani udar, da li znate šta treba da radite? Da li bi neko imao hrabrosti da to uradi?

Možda ste primenili prvu pomoć i spasili nekoga. Kada se osvrnete na to, drago vam je što ste to uradili. Otkrili ste da nije bilo teško kao što ste mislili da će biti, a dobili ste najbolju nagradu kada ste shvatili da je neko živ zbog vas.

Kao hrišćani, mi imamo duhovnu poruku sa silom za spasenje.

Znamo da nam je Isus naložio da je propovedamo.

Ali koliko često stojimo po strani i ne činimo ništa da bismo izbacili ljude iz duhovne katastrofe jer, kao osoba nevešta u prvoj pomoći, nismo sigurni šta treba da uradimo da bismo im ispričali poruku koja može da ih spase?

Čitanje iz Svetog Pisma: Jovan 2,1–11: »I treći dan bi svadba u Kani galilejskoj, i onde beše mati Isusova. A pozvan beše i Isus i učenici Njegovi na svadbu. I kad nesta vina, reče mati Isusova Njemu: Nema ju vina. Isus joj reče: Šta je meni do tebe ženo? Još nije došao moj čas. Reče mati Njegova slugama: Šta god vam reče učinite. A onde beše šest vodenih sudova od kamena, postavljenih po običaju jevrejskog čišćenja, koji uzimahu po dva ili po tri vedra. Reče im Isus: Napunite sudove vode. I napuniše ih do vrha. I reče im: Zahvatite sad i nosite kumu. I odnesoše. A kad okusi kum od vina koje je postalo od vode, i ne znaše otkuda je (a sluge znahu koje su zahvatile vodu), zovnu kum ženika, I reče mu: Svaki čovek najpre dobro vino iznosi, a kad se opiju onda rđavije; a ti si čuvao dobro vino dosle. Ovo učini Isus početak čudesima u Kani galilejskoj, i pokaza slavu svoju; i učenici Njegovi verovaše Ga.«

Teza: Isus je naš osnovni primer za to kako da svedočimo; tj. kako da objavljujemo Dobru vest.

Venčanja u jevrejskoj tradiciji trajala su sedam dana čitavu sedmicu, a od mladoženje, kao domaćina, očekivalo se da obezbedi dovoljno hrane i pića za sedam dana. Ali na ovom venčanju doživeli su veliku nevolju – nestalo je vina!

To je bila velika sramota, naročito u jevrejskoj kulturi prvog veka.

Marija, Isusova majka, obraća se Isusu. Isus odgovara: »Šta je tebi do mene, ženo?«

On ovde kaže da ono što se priprema da uradi nema veze sa zahtevom člana porodice. On će to da učini po svojoj volji.

Zatim je naložio sedmorici sluga da napune šest kamenih krčaga za vodu, koji su se obično koristili za jevrejska ritualna pranja, a kada su ih napunili vodom do vrha, Isus im je naredio da izvuku piće iz njih i odnesu ga kumu. Voda se pretvorila u vino.

Šta je Isus uradio?

Najpre, On je video veliku sramotu ove porodice i spasio ih je od toga. Ali takođe daje jednu izjavu. To nije samo čudo, već i znak.

Važnost ovog znaka nalazi se u kontrastu između ritualnog čišćenja vodom i bogate zalihe vina.

Ovde možemo da vidimo vino kao simbol Isusove krvi, koja jedina može da očisti grehe i bogatog blagostanja kao simbola Božje blagodati.

Isusova prisutnost i dela na svadbi prenela su ljudima jednu poruku. Isus je objavljivao Dobru vest.

Šta je okarakterisalo način na koji je Isus objavljivao Dobru vest?

1. Bilo je prirodno (Isus je uživao u tome)

Pitam se čije li je to venčanje bilo? Siguran sam da Isus nije otišao na njega samo iz osećaja dužnosti. Isus je došao da oda čast paru i da uživa u događaju, zajedno s drugim ljudima.

Evangelizam i prijatni trenuci nisu nekompatibilni. Suprotno tome, Isus je svedočio dok je proslavljao venčanje zajedno sa drugima, koje je nazivao svojim prijateljima.

Svedočenje drugima je prirodno ako živimo svoj život kao hrišćani kada smo sa svojim prijateljima. Oni ne mogu a da ne primete razliku u načinu na koji razmišljamo, govorimo i ponašamo se. Sve naše aktivnosti u slobodno vreme u kojima uživamo zajedno sa ljudima koji možda nisu hrišćani mogu da postanu najbolji način da objavimo Dobru vest.

Izražavanje naše vere treba da bude prirodna stvar. Postoje i manje uspešni, više zatvoreni načini za propovedanje naše vere.

Ako koristite kompjuter i volite da idete na internet, onda jedna od stvari koja može najviše da vas iznervira jesu prozorčići koji se neočekivano pojavljuju kada pokušate da otvorite neku stranu. Gledate ono što vas zanima i onda se odjednom niodkud pojavi novi prozor. Vi to niste tražili. On se pojavljuje iznenada i pokušava da vam nešto proda ili da nešto dobije od vas.

Svedočenje može da bude takvo. Nikada ne možete da znate kod nekih ljudi kada će Isus iznenada da uskoči u razgovor. Poruka koju ljudi mogu da dobiju jeste da niste zainteresovani za njih; da ste se sprijateljili s njima samo da biste im nešto prodali, u ovom slučaju to je Isus. Možda ste imali dobru nameru, ali postoje mnogo bolji načini da govorite o svojoj veri nego da »uskačete« usred razgovora.

Evangelizam nije utvrđivanje neke kupovine, već deljenje dara. Evangelizam je:

- prijateljstvo nasuprot agende;
- priča nasuprot dogme;
- carstvo nasuprot života posle smrti;
- putovanje nasuprot događaju.

Šta volite da radite? Pozovite nekog prijatelja da vam se pridruži! Isusov način objavljivanja Dobre vesti nije bio samo prirodan...

2. Bio je duhovan

Za Isusovo brižno delo pričvršćena je duhovna poruka. Samo je Isus mogao da učini takvo čudo. Ali u tome se nalazila i poruka. Kao što smo već videli, nije to bilo samo čudo, već i znak.

Vidimo kako Isus menja običnu vodu za ritualno pranje u vino koje donosi radost. Ovo je prelazak sa zakona na blagodat; iz senki u stvarnost. A Isusova zaliha, baš kao i Božja blagodat, izobilna je.

Isus je obratio pažnju na potrebe ljudi. I to nije jedini put.

Primer: žena na studencu

Isus je video život ove žene. Video je koliko ona nema poverenja kako izbegava druge tako što je usred dana, a ne uveče, dolazila na studenac. Isus je, posredstvom Svetog Duha, video život i potrebe ove žene i rekao joj ono što je samo Bog mogao da zna.

Sveti Duh će i nama dati uvid u potrebe drugih. Uz molitvu, tražite da uskladite svoj život sa životom svojih prijatelja, i zamolite Boga da vam otkrije kako možete da im služite.

Zaključak

3. Bilo je uspešno

Jovan 2,11 kaže: »Ovo učini Isus početak čudesima u Kani galilejskoj, i pokaza slavu svoju; i učenici Njegovi verovaše Ga.«

Hrišćanska vera može da bude neodoljiva. Na zaključku ove neobične priče vidimo rezultat svega: »Pokaza slavu svoju; i učenici Njegovi verovaše Ga.«

Šta volite da radite? Uradite to sa svojim prijateljima koji nisu hrišćani. Dozvolite im da otkriju Isusa kroz vas.

DODATAK:

JEVANĐELJE NIJE TAJNA KOJU TREBA SKRIVATI

4. Solunjanima 2,1-4

»Jer sami znate, braćo, ulazak naš k vama da ne bi uzalud; Nego postradavši pre i osramoćeni bivši, kao što znate, u Filibi, oslobođismo se u Bogu svom kazivati vama jevanđelje Božije s velikom borbom. Jer uteha naša nije od prevare, ni od nečistote, ni u lukavstvu.«

U jednoj maloj crkvi na Istočnoj američkoj obali, nakon propovedi o nesrećama Holokausta, jedan čovek nemačkog porekla koji je živeo u nacističkoj Nemačkoj, ispričao je svoje iskustvo: živeo je u Nemačkoj tokom nacističkog holokausta. Smatrao je sebe hrišćaninom. Slušali su priče o onome što se događalo Jevrejima, ali pokušali su da se distanciraju od toga, jer konačno, šta su mogli da urade?

Iza njihove male crkva prolazila je železnička pruga i svakog nedeljnog jutra mogli su da čuju zvižduke u daljini i točkove koji su prelazili preko pruge. Uznemiravali bi se kada su čuli plač i uzvike koji su dolazili iz vozova koji su prolazili. Shvatali su da su to vagoni koji prevoze Jevreje kao stoku!

Znali su kada će voz proći pored njihove crkve, i kada bi začuli zvižduk, počeli su da pevaju. Kada bi voz prolazio, crkva je pevala iz svega glasa. Ako bi začuli plač, pevali bi glasnije i on se više ne bi čuo.

Godine su prošle i niko više ne priča o tome. Ali ovaj čovek je u snu i dalje slušao zvižduk tog voza. »Bože, oprosti mi, oprosti svima nama koji smo se nazivali hrišćanima, a ništa nismo uradili [...]«

Oko nas postoje ljudi koji se nalaze u sličnoj situaciji, ali njihova sudbina je još gora; oni se nalaze na putu u večnu smrt. Da li ste vi slični tim nemačkim hrišćanima? Da li samo želite da zaboravite problem, ili želite da uradite nešto da pomognete? Ne bi trebalo da bude sumnje u to što treba da uradite ako ste hrišćani jer postoji samo jedna stvar koja može da ih spasi od večne propasti: to je Jevanđelje.

Mi nemamo tajnu koju treba da sakrijemo, već priču koju treba da objavljujemo.

Postupak propovedanja Jevanđelja naziva se evangelizam, ili sve-dočenje.

- Evangelizam je Božji jecaj. To je očajnički Isusov plač nad gradom koji je osuđen na propast.
- To je Pavlov uzvik: »Jer bih želeo da ja sam budem odlučan od Hrista za braću svoju koja su mi rod po telu!« (Rimljanima 9,3).
- Evangelizam je Mojsijeva molba iz srca: »Ali oprostite im greh: Ako li nećeš, izbriši me iz knjige svoje, koju si napisao« (2.Mojsijeva 32,32).
- To je uzvik Džona Noksa: »Daj mi Škotsku, ili ću umreti!« To je objava Džona Veslija: »Svet je moja parohija.« To je plač roditelja u noći koji plaču nad izgubljenim detetom.

Ključ za evangelizam je teret za izgubljene.

a) Postoji razlog za propovedanje Jevanđelja (1. stih)

»Jer sami znate, braćo, ulazak naš k vama da ne bi uzalud.«

Reč »uzalud« govori o onome što nema pravo značenje i svrhu. Pavle je došao njima jer je sam verovao u Jevanđelje i istinski osećao da su ljudi u Solunu večno izgubljeni bez poruke. Britanski kralj Džordž V trebalo je da održi uvodnu reč na jednoj naročitoj konferenciji o razoružanju, a taj govor emitovao je radio širom Sjedinjenih Država. Kada je trebalo da emotivanje počne, pokidao se jedan kabl u stanici u Njujorku, ostavljajući više od milion slušalaca bez zvuka. Jedan mladi mehaničar u radio stanici, Harold Vivijen, rešio je problem tako što je uzeo oba kraja kabla i dopustio da elektricitet od 250 volti prođe kroz njega. On je bio živa karika koja je omogućila da se poruka prenese. Mi smo karika između Boga i onih koji nisu obraćeni. Mi imamo Njegovu poruku i rečeno nam je da je odnesemo onima koji treba da je čuju.

b) Postoje izgovori za nepropovedanje Jevanđelja (2. stih)

Upravo sada verovatno smišljate razloge da ne svedočite.

»Nego postradavši pre i osramoćeni bivši, kao što znate, u Filibi, oslobodismo se u Bogu svom kazivati vama jevanđelje Božije s velikom borbom.«

Suprotno odricanju od prazne službe, u 1. stihu je služba u kojoj moraju da se pređu velike prepreke ili mnogo pretrpi kako bi se objavilo Božje jevanđelje.

Pavlove nevolje u Filibi (Dela 16,19–24). Pavlove nevolje u Solunu (Dela 17,5).

Možda kažete: »Ja nisam kao Pavle. Ne mogu tako da svedočim.« U pravu ste; ne možete da svedočite na isti način kao Pavle. Bog je svakoga od nas stvorio jedinstvenima, i zato nam je dao jedinstvene sposobnosti za svedočenje.

Bog je znao šta je radio kada vas je stvorio. On je svakoga stvorio sa jedinstvenom kombinacijom ličnosti, temperamenta, talenata i porekla, i želi da to koristite kako biste dosegнули do drugih, na način koji odgovara vašem sklopu.

Razmislite o sledećih šest osoba u Novom zavetu:

- **Petrov direktni pristup.** On je bio direktan i hrabar, odmah je prelazio na suštinu.
- **Pavlov intelektualni pristup.** On je mogao da bude direktan, ali takođe je bio veoma obrazovan čovek koji je mogao da rezonuje iz Pisma, objašnjavajući i dokazujući da je Isus Hristos.
- **Pristup svedočenja slepog čoveka.** Čovek u Jovanu 9 nije znao mnogo o teologiji, ali mogao je da kaže: »Znam jedno: bio sam slep ali sada vidim«.
- **Pristup pozivanja žene Samarjanke.** Ostavljajući krčag za vodu na studencu, žena u Jovanu 4 otišla je u svoje selo i pozvala svoje prijatelje da dođu i čuju čoveka koji joj je rekao sve što je uradila.
- **Matejev međuljudski pristup.** U Luki 5,29 Matej je pripremio veliku gozbu za svoje prijatelje carinike kako bi ih upoznao sa Isusom. On se pouzdao u odnose koje je izgradio sa ovim ljudima i težio je da dalje usmeri njihovo prijateljstvo, pozivajući ih u svoj dom i koristeći svoje kanale prijateljstva za evangelizam.
- **Tavitin pristup službe.** U Delima 9 susrećemo ženu koja je svedočila tako što je služila drugima u Isusovo ime, pravila je odeću za siromašne i pomagala im.

c) Nema sramote u propovedanju Jevanđelja (3. stih)

»Jer uteha naša nije od prevare, ni od nečistote, ni u lukavstvu.«

Pavle je hrabro pozivao ljude da primaju Božje Jevanđelje iz tri razloga.

Najpre, Pavle je rekao da Jevanđelje nema svoj izvor u nekoj prevari ili greški.«

Drugo, tajna Jevanđelja ne nalazi se u nečistoti. Možda se čini čudnim što je Pavle smatrao da je neophodno da odbaci senzualnost, ali uspeh neznabožačkih religija često se krio u njihovom uzdizanju nemorala.

Treće, Jevanđelje ne potiče iz lukavstva i nečistih motiva. Pavle je voleo istinu jer nije zahtevala lukavstvo da bi ubeđivala. Reč lukavstvo može da znači i »mamac« i tako označava bilo kakvu lukavu zamisao ili zamku. Jevanđelju nije potrebno lukavstvo.

Nema sramote u propovedanju Jevanđelja!

Jedan čovek po imenu Džekob Koši odrastao je u Singapuru imajući samo jednu ambiciju: da bude uspešan u životu, da zaradi mnogo novca i stekne mnogo imovine. To ga je uvelo u svet droge i kockanja, i konačno je postao vođa internacionalne krijumčarske mreže. Godine 1980. bio je uhapšen i stavljen u vladin zatvor za odvikavanje od droga u Singapuru.

Bio je očajan i iznerviran do krajnosti. Činilo mu se da su svi njegovi ciljevi, namere, snovi i ambicije zaključani s njim u maloj ćeliji, a njegovo srce bilo je puno hladne praznine.

Bio je pušač, a cigarete nisu bile dozvoljene u zatvoru. Uspeo je da prokrijumčari duvan i uvio ga je u strane Biblije koju su ostavili neki brižni hrišćani. Jednog dana zaspao je dok je pušio. Kada se probudio, otkrio je da je duvan izgoreo, a sve što je ostalo bio je komadić oprljenog papira. Odvio ga je, a na njemu je pisalo: »Savle, Savle, zašto me goniš?«

Džekob je zatražio drugu Bibliju i pročitao čitavu priču o Savlovom obraćenju na putu za Tars. Iznenada je shvatio da, ako je Bog mogao da pomogne nekome kao što je bio Savle, onda može da pomogne i njemu. Tu u svojoj ćeliji, kleknuo je molio se, tražeći od Isusa da dođe u njegov život i promeni ga. Počeo je da plače i nije

mogao da se zaustavi. Suze upropaštenog života prale su njegov bol, i Bog ga je čuo. Počeo je da priča svoje iskustvo drugim zatvorenici i čim je bio oslobođen uključio se u život jedne crkve. Upoznao je jednu hrišćanku, oženio se i sada je misionar na Dalekom Istoku, gde ljudima govori: »Ko bi poverovao da sam otkrio istinu tako što sam pušio listove Božje Reči?«

d) Postoji cilj Božjeg odobrenja kada propovedamo Jevanđelje (4. stih)

»Nego kako nas okuša Bog da smo verni da primimo jevanđelje, tako govorimo, ne kao ljudima ugađajući nego Bogu koji kuša srca naša.«

Pošto je Pavle shvatio da Bog daje odobravanje, on nije svoju službu usmerio na ugađanje ljudima, već Bogu koji kuša srca. Uvek je iskušenje da usmerimo svoju poruku na ono što je ugodno ljudima, i da naciljamo svoje metode na ono što im nikako neće zasmetati. Ali Pavle to nije radio.

Moramo da objavljujemo istinito Jevanđelje:

- Potreba za Jevanđeljem. Svi su sagrešili.
- Isus je jedini put u Nebo.
- Spasenje se postiže samo verom.
- Operater lifta u jednoj velikoj bolnici je rekao: »Ja sam niko koji svima govori o nekome ko može da spase svakoga.«

Svedočanje je ceo posao crkve za sve vekove. Jevanđelje nije nešto što dolazimo u crkvu da slušamo, već iz crkve odlazimo da bismo propovedali Jevanđelje!

Dodatak: NADA ZA ONE KOJI PATE

Marko 2,1–11

Živimo u svetu prepunom nevolje, gde terorizam, zemljotresi, pustošenja i mnoge druge stvari napadaju. Vlada strah, sumnja i bezakonje. Ipak, bez obzira na sve to, Bogu su potrebni muškarci i žene koji su spremni da pređu razdaljinu, da savladaju poteškoće s

kojima se suočavaju verom u Njegovo moćno ime, da odu na puteve i raskršća, da odu u doline i posluže potrebama ljudi.

Sve dok služimo potrebama ljudi, nikada nećemo biti neuspešni u objavljivanju Boga kako bismo osvojili izgubljene.

Svetu je danas potrebno jevanđelje zasnovano na službi koja teče iz Božjeg srca ka izgubljenom svetu. Krajnji cilj svake službe treba da bude osvajanje izgubljenih i stvaranje učenika Isusa Hrista, ili ćemo propustiti da ih pronađemo u trenutku njihove najveće potrebe. Bog će nam posredstvom svog Duha pomoći da služimo i donesemo nadu onima koji pate.

Tekst: Marko 2,1–11:

»I uđe opet u Kapernaum posle nekoliko dana; i ču se da je u kući. I odmah skupiše se mnogi tako da ne mogahu ni pred vratima da se zbiju; i kazivaše im reč. I dođoše k Njemu s oduzetim koga su nosili četvoro. I ne mogući približiti se k Njemu od naroda otkriše kuću gde On beše, i prokopavši spustiše odar na kome oduzeti ležaše. A Isus videvši veru njihovu reče uzetome: Sinko! Opraštaju ti se gresi tvoji. A onde sedahu neki od književnika i pomišljahu u srcima svojim: Šta ovaj tako huli na Boga? Ko može opraštati grehe osim jednog Boga? I odmah razumevši Isus duhom svojim da oni tako pomišljaju u sebi, reče im: Što tako pomišljate u srcima svojim? Šta je lakše? Reći uzetome: Opraštaju ti se gresi, ili reći: Ustani i uzmi odar svoj, i hodi? No da znate da vlast ima Sin čovečji na zemlji opraštati grehe, (reče uzetome:) Tebi govorim: ustani i uzmi odar svoj, i idi doma.«

Tih dana u Kapernaumu je vladalo veliko uzbuđenje. U gradu se nalazio novi učitelj sa zadivljujućom silom. Sam spomen da je On blizu dovodio je veliku masu ljudi. Kada su se raširile vesti da se Isus nalazi u određenoj kući, ljudi su došli sa svih strana i napunili kuću tako da joj se više nije moglo prići.

Iznenada, dok je Isus propovedao, začula se buka dok je neko otvarao rupu na plafonu. Sve oči su se usmerile na plafon. Videli su da se stvara otvor odmah iznad Isusa. Onda su četiri čoveka spustila ležaj na kome se nalazio jedan paralizovani čovek.

Možete li da zamislite ova četiri čoveka; izgled na njihovom licu, kako gledaju kroz rupu da vide šta će Isus učiniti? Ovi ljudi su učinili

sve što su mogli; doveli su svog uzetog prijatelja Isusu. Sada su verovali da će Isus učiniti samo ono što On može i izlečiti ovog čoveka.

Kada je Isus video njihovu veru, obratio se uzetom čoveku i rekao mu, »Sinko! Opraštaju ti se gresi tvoji.« Biblija nas podseća: »Blago čoveku, kome Gospod ne prima grehe i u čijem duhu nema lukavstva« (Psalam 32,2),

Odmah se nešto dogodilo u tom čoveku. Kada Isus oprostí vaše grehe, On ih više neće spominjati. Verske vođe su govorile sebi:

»Šta On misli ko je? Nudi da oprostí grehe! Samo Bog to može da uradi! Uostalom, ovaj čovek nije došao zbog oprostjenja, već zbog isceljenja.« Vidite, kada Bog čini nešto u našem životu, sotona, najveći neprijatelj naše duše, uvek pokušava da unese strah, sumnju i zbrku.

Shvatajući šta misle, Isus je rekao, »Što tako pomišljate u srcima svojim? Šta je lakše? Reći uzetome: Opraštaju ti se gresi, ili reći: Ustani i uzmi odar svoj, i hodi? No da znate da vlast ima Sin čovečji na zemlji opraštati grehe, (reče uzetome:) Tebi govorim: ustani i uzmi odar svoj, i idi doma.«

Čovek je ustao, uzeo svoj ležaj i otišao. Bio je to slavni trenutak, koji za nas danas sadrži mnoge pouke.

1) Najpre, vidimo one koji pate – u ovom slučaju paralizovanog čoveka

Nikada nećemo upoznati veličinu problema ljudi koji pate ukoliko se ne uključimo u evangelizam zasnovan na službi. Kada posegnemo ka povređenima kao što je Isus učinio, moći ćemo da ih osvojimo za Njega.

Jednom je poznati evanđelista Bili Grejem, dok se pripremao za jednu evangelizaciju, pisao vođama društvene zajednice tražeći spisak ljudi koji pate za koje bi on i njegova ekipa mogli da se mole. Vođe su mu poslale telefonski imenik. Sve dok služimo ljudima koji pate, neće nam nedostajati publika.

U Mateju 25,34–36 Isus kaže: »Hodite blagosloveni Oca mog; primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja sveta. Jer ogladneh, i daste mi da jedem; ožedneh, i napojiste me; gost bejah, i primiste me; Go bejah, i odenuste me; bolestan bejah, i obidoste me; u tamnici bejah, i dođoste k meni.«

U ovim stihovima Isus otkriva svoje prioritete. Koji su vaši prioriteti? Vidite, hrišćanin je onaj u kome prebiva Isus Hristos. Da li ste vi hrišćani? Da li Isus Hristos živi u vašem srcu? Da li je On Gospodar vašeg života? Ako iskreno i potvrdno odgovorite na ova pitanja, Njegova briga postaje vaše briga, a ono što slama Njegovo srce slomiće i vaše.

Na kraju, kada se pojavimo pred Bogom, jedino što će se važiti jeste ono što smo učinili za Isusa. Isus kaže, ono što smo učinili najmanjem od braće učinili smo Njemu.

2) Vidimo četiri čoveka koji su imali veliko srce – četiri čoveka koji su uzetog čoveka doneli Isusu

Koliko znamo, to su bili obični ljudi. Nema ni pomena da su bili školovani teolozi. Nema nikakvog zapisa o njima, jedino što znamo je da su bili obični ljudi. Možemo mnogo da naučimo iz ovoga. Ako želimo da ispunjavamo potrebe onih koji pate, važno je da se skupimo kao obični ljudi.

Pre nekoliko godina jedan propovednik je govorio grupi mladih studenata teologije. Jedan od njih je upitao: »Koja je najveća greška koju ste napravili u svojoj službi?« Nekoliko trenutaka propovednik nije mogao da pronađe odgovor. Napravio je toliko mnogo grešaka, kako bi mogao da izdvoji najveću, razmišljao je.

Ali konačno je dobio odgovor od Boga: »Najveća greška koju sam ikada napravio bila je kada sam mislio da sam jedini u crkvi koji zna kako se bilo šta radi. Najveći korak koji sam ikada načinio bio je kada sam poverio drugim običnim ljudima da rade ono na šta ih je Bog pozvao.«

Naš zadatak je da podučavamo, osposobljavamo i stvaramo učenike, one koji će biti spremni da uče običan Božji narod. Zapazite kvalitete ove četvorice ljudi...

a) Bili su puni saosećanja

Prilikom jedne evangelizacije, evanđelista Toni Kampolo je rekao:

»Danas i svakog dana 30.000 ljudi umre od gladi u ovom svetu u kome mi živimo. Najveća tragedija je što većinu hrišćana nije briga.«

Dodao je: »Svetu nije važno koliko znamo sve dok ne saznaju koliko nas je briga.«

Ovi ljudi pokazali su svoje saosećanje na delu, donoseći paralizovanog čoveka Isusu. (Pogledajte i primer Milostivog Samarjanina u Jevanđelju po Luki 10,25–37).

b) Bili su ljudi puni ubeđenja

Ovi ljudi su stvarno verovali da Isus može da ispuni potrebe paralizovanog čoveka.

Pitanje je sledeće: da li verujete da Isus može da ispuni vaše potrebe? Ne samo što verujem u Isusovu čudotvornu snagu da isceli bolesne, već verujem u Njegovu čudotvornu moć da se postara za beskućnike i one koji pate.

Biblija nas ohrabruje sledećim rečima: »A Bog moj da ispuni svaku potrebu vašu po bogatstvu svom u slavi, u Hristu Isusu« (Filibljanima 4,19).

Naš Bog je Bog izobilja, On će ispuniti sve naše potrebe, sadašnje i buduće, ali morate da Mu verujete svim svojim srcem!

Ljudi često postavljaju pitanje: da li mogu to da priuštim? To je pogrešno pitanje! Ispravno pitanje je, da li je to Božja volja? A ako jeste Božja volja, onda vas uveravam, Bog može to da priušti! Biblija kaže: »Jer je moje sve gorsko zverje, i stoka po planinama na hiljade« (Psalam 50,10). Kao što On oblači ljljane u polju, kao što se stara za vrapce, Bog će se postarati za vas. Morate da verujete u Njega!

c) Bili su kreativni ljudi

Kada su stigli do kuće i videli da ne mogu da uđu zbog velikog broja ljudi, nisu se obeshrabrili. Nisu se okrenuli nazad. Umesto toga otišli su na krov, napravili rupu u njemu i spustili čoveka pred Isusa. Ako želimo da osvajamo izgubljene i one koji pate za Isusa, onda i mi moramo da budemo kreativni jer smo stvoreni prema Božjem liku.

Efescima 2,10: »Jer smo Njegov posao, sazđani u Hristu Isusu za dela dobra, koja Bog unapred pripravi da u njima hodimo.«

Od nas se zahtevaju dve stvari:

1. Moramo da budemo spremni da uradimo nešto novo;

2. Moramo da budemo spremni da uradimo neke stare stvari neobično dobro.

Bez kreativnosti, bez primenjivanja novih stvari, bez obavljanja starih stvari na neobično dobar način, nikada nećemo osvojiti one koji pate za Hrista. Bog je kreativan; i Njegovi sledbenici moraju da budu kreativni. Budite kreativni za Isusa.

d) Bili su ljudi saradnje

Četvorica su došla zajedno; podelili su teret dok su uzetog čoveka nosili Isusu. Zajedno su se starali za njega i zajedno su videli čudo koje je Isus učinio. Bog je mogao da ih upotrebi zbog njihove saradnje i udružene vere. Bog koristi obične ljude kao što smo vi i ja.

Ponekada zaboravljamo da naša braća i sestre u Hristu nisu neprijatelji. Pavle nas u svojoj Poslanici Efescima podseća: »Jer naš rat nije s krvlju i s telom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovog sveta, s duhovima pakosti ispod neba.«

Hitnost trenutka zahteva jedinstvo običnih muškaraca i žena koji zajedno teže da osvoje izgubljene za Isusa!

3) Treće, vidimo ljude u masi koji su prepreka

Kuća je bila preplavljena ljudima. Ovi ljudi nisu imali nameru da smetaju. Oni nisu hteli da budu problem. Ali u ovom slučaju, četvorica ljudi morali su da ih zaobiđu da bi došli do Isusa.

U svakoj zajednici postoje ljudi koji pate. U svakoj crkvi ima ljudi sa velikim srcem. Ali u svakoj crkvi takođe imamo i one koji smetaju. Imamo one koji stoje između Isusa Hrista i ljudi koji pate.

Poznajem mnoge hrišćane koji su postali kamen spoticanja sami za sebe i za druge. Ali nikada nećemo osvojiti ljude za Božju slavu ukoliko ne otkrijemo ono što Pavle naziva »boljim putem«.

Prva Korinćanima 13,1–3: »Ako jezike čovečije i anđeoske govorim a ljubavi nemam, onda sam kao zvonu koje zvoni, ili praporac koji zveči. I ako imam proroštvo i znam sve tajne i sva znanja, i ako imam svu veru da i gore premeštam, a ljubavi nemam, ništa sam. I ako razdam sve imanje svoje, i ako predam telo svoje da se sažeže, a ljubavi nemam, ništa mi ne pomaže.«

4) Četvrto, vidimo lekara Isusa Hrista

Imam divne vesti za vas: Isus je živ i zdrav! Crkva je živa i zdrava! Otkrio sam da je svako mesto dobro ako je Bog prisutan u njemu. Bilo koji običan čovek može da posluži ako je Bog u tom običnom čoveku.

Mnogi bi danas rekli: »Ništa značajno ne može da se dogodi u običnom čoveku.« Očekuje se da neko ima univerzitetsku diplomu da bi ostvario nešto značajno. Rečeno mi je da ljudi neće da vas slušaju ukoliko nemate visoko obrazovanje. To nije istina, Isus je koristio obične ljude, ribare i neuke, koji su kasnije svet prevrnuli naglavačke.

Ali želim ovo da ponovim: svako mesto je dobro ako je Bog prisutan u njemu. Bilo koji običan čovek može da posluži ako je Bog u tom običnom čoveku.

Bog nam je poverio svet koji pati. Šta vi radite povodom toga?

Setite se da smo vi i ja so i svetlost svetu.

Kada pogledamo naše ruke, šta vidimo?

1. Da li vidimo zauzete ruke previše zauzete da bi posegnule ka siromašnima?
2. Da li vidimo prljave ruke previše grešne da bi koristile Isusu?
3. Da li vidimo osetljive ruke previše fine da bi posegnule za izgubljenima?
4. Da li vidimo nemarne ruke previše ravnodušne da bi shvatile našu odgovornost?

Molim se i nadam da to nije slušaj. Moja molitva je da svi vidimo ruke koje služe iz ljubavi potekle iz srca u kome prebiva Isus Hristos.

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Zoran Marcikić
Umnoženo u kancelariji izdavača – 2019.
Za internu upotrebu